

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ,
Ο ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΚΡΗΤΗ ΑΣΚΗΣΑΣ.

Τὴν θείαν σου μάκαρ εἰκόνα προσκυνούμεν
εἰς τύπον τῆς μορφῆς σου.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΟΥ,

ΤΟΥ ΣΥΝΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΚΡΗΤΗ
ΜΕΤΑ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΣΥΝΑΣΚΗΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΕΝΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ΕΝΝΕΑ.

Συντεθείσα δὲ παρὰ Γεωργίου Βελημᾶ

Καὶ ἐπιμελῶς διορθωθείσα, πρῶτον μὲν ἐξεδόθη τῷ 1787 δαπάνῃ
τοῦ Πανοσιωτάτου ἐν Ἱερομονάχοις Προηγούμενου

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΓΟΥΒΕΡΝΕΤΟΥ,

ΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΕΠΙΣΚΟΠῃ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΕΙΜΕΝΗΣ,

ΚΥΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΑΦ

ΤΟΥ ΠΙΚΛΗΝ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ ΓΑΒΑΛΑ.

Νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἐκδίδεται δαπάνῃ μὲν τοῦ εἰρημένου εὐαγοῦς
Μοναζήρις, ζήλῳ δὲ καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ φιλογενεστάτου

ΚΥΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΑΦ

ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΜΟΝΗΣ.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ ΣΥΡΟΥ,

ΤΥΠΟΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΛΙΣΤΑΓΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

1857.

ΣΥΓΓΙΛΙΟΝ

ΤΗΣ

ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

Ἐπικυροῦν τὴν κατ' ἔτος Πανήγυριν τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν

ΙΩΑΝΝΟΥ.

ΚΥΡΙΑΛΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

ΑΡΙΣΤΑ καὶ ἐσκεμμένη, ὡς ἐχρῆν, διανοίᾳ, οἱ ἐγγυτέρω τοῦ Χριστοῦ Πατέρες παντὶ τῷ τῆς Ἐκκλησίας παρέδωκαν πληρώματι, τοὺς ὅπως ποτοῦν ἐναρέτως τὸ ζῆν διὰ τὴν πάντων ζωὴν, τὸν Χριστὸν, διανύσαντας, καὶ τὴν ἀρετὴν τῷ θανάτῳ σφραγίσαντας, φθάσαντάς τε δικαίας τελευτήσεως, κατὰ τὸ λόγιον, μετὰ τὴν ἐνθάδε τούτων μετέσασιν, ὕμνοις τιμᾶσθαι καὶ ἐτησίοις πανηγύρεσιν. Ἀρχαῖον γάρ τοι τὸ ἔθος καὶ ἀνέκαθεν αὐτοῖς παραδεδομένον ἐνόμισαν, ναὶ μὴν καὶ δίκαιον, καὶ ὅσον οἷον τε κοινωφελές. Τὴν τε γὰρ Ἰακώβ τελευτὴν μακρῷ τῷ πένθει πᾶσα ἡ Αἴγυπτος ἐτίμησεν· ὡς καὶ στήλην γενέσθαι τοῖς Χαναναίοις τὴν Ἀτάδ ὄλωσα, οὗ ταῦτα ἐγίγνωτο. Καὶ τὸν Μωϋσῆν δὲ, ὃν πολλάκις ζῶντα παρώξυναν οἱ ἐξ Ἰσραὴλ, τελευτήσαντα ἐτίμησαν, καὶ τῶν μεγαλουργιῶν τοῦ Θεοῦ αἱ δι' αὐτοῦ ἐγεγόνεισαν, μνείαν καθ' ἑκάστην ποιούμενοι, αὐτόν τε δι' εὐφήμου μνήμης ἄγουσι, καὶ ἐπαυχθῶς πρὸς τοὺς παροξύναντας

δοκοῦσι φέρεσθαι. Τόν τε Σαμουήλ, ὃν περιόντα ἀπεστράφησαν, θανόντα οὐ μόνον κοπετοῖς ἐνεκωμίασαν, ἀλλὰ καὶ Σαουλ ἐκζητήσας ὁ Βασιλεὺς, καὶ διὰ τῆς ἐγγαστριμύθου εὐρών, ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ. Εἰ γὰρ ἐναντίον Κυρίου ὁ τῶν Ὁσίων αὐτοῦ θάνατος τίμιος δείκνυται, πῶς οὐ δεινὸν καὶ ἐκτόπως ἄτοπον μὴ καὶ τοῖς ἀνθρώποις τιμᾶσθαι τελευτὰς Ὁσίας; ἔχει τε γὰρ παρὰ ταῦτα τὸ τοιοῦτον, τῆς πρὸς τὸν κοινὸν ἡμῶν Δεσπότην εὐνοίας ἀπόδειξιν, ὥς που φιλοσοφῶν ὁ ἱεροφάντης ἀπεφάνητο, ἢ παροῦσιν ἐπίδοσιν ἢ ἀποῦσι πρόσκλησιν ἀπεργάζεσθαι εἴωθεν, ὡς τὸ τῶν ἐπαίνων χρῆμα, καὶ ταῦτα τῶν καθ' ἡμᾶς ἱερῶν ὕμνων, δι' ὧν τοὺς ἀγῶνας τῶν δικαίων ἀνδρῶν τιμῶντες, τῷ Θεῷ τὰς εὐχαριστίας ἀπονέμωμεν, ἐξ οὗ πᾶσα ἀρετὴ τοῖς ἀνθρώποις χορηγεῖται, καὶ γε χρέος ἐπωφελέστατον, τοῦτο αὐτὸ τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ νενόμισται· τοῖς γὰρ τοῦ λόγου γνησίοις θεραπευταῖς, τί ἂν καὶ μᾶλλον ἐποφείλεσθαι δόξεις παρὰ τὸν λόγον αὐτόν; καὶ τίς ἐκφράσαι ἱκανῶς δυνήσαιο; μεσίτας γὰρ αὐτοὺς πρὸς τὸν μόνον εἰρηνάρχην καὶ ἀρχιμεσίτην προβάλλοντες, πᾶν, ὃ ἐν αἰτῶμεθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου δι' αὐτῶν λαμβάνομεν. Τὰς τε τοῦ βίου ἐπηρείας, καὶ τὰς καθ' ἡμῶν δικαίας τοῦ Θεοῦ ἀπειλὰς ἐκκλίνομεν. Ἐνθεν τοι καὶ τὸ τῆς ἐκλογῆς σκεῦος Ῥωμαίοις τε καὶ Ἑφεσίοις, καὶ πᾶσι σχεδὸν, πρὸς οὓς ἐπιστέλλων ἦν, καὶ ἀρχέτυπον εὐσεβείας ἐγνωρίζετο, μετὰ παρακλήσεως ἐντέλλεται, συναγωνίσασθαι οἱ ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν διακιοῦσαι προϋτίθετο· καὶ ἐκτενὲς προσευχὴ ἐγίγνετο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ τοῦ πρῶτον τὸν τῆς Ἐκκλησίας καταβαλόντος θεμέλιον Πέτρου οἰκοῦντος τὸ δεσμωτήριο, καὶ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὰς τοῦ Σαμουὴλ πρὸς Θεὸν ἐντεύξεις προβαλλόμενοι, ἐκ χειρὸς ἀλλοφύλων σωθῆναι ἠλπίζον, καὶ τί δεῖ πλεῖον; αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἀκούουσι λέγοντος πρὸς τοὺς τοῦ Ἰῶβ φίλους, λαβόντας ὕμνατα πρὸς τὸν θεράποντα αὐτοῦ Ἰῶβ πορευθῆναι, ἵνα ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ὀλοκάρπωσιν ποιήσῃται, καὶ προσεύχεται αὐτὸς ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς ἀπολέσας αὐτοὺς, μὴ τοῦ Ἰῶβ μεσιτεύσαντος. Ὑποσχεθέντος τε τοῦ Ἀβραάμ τὴν ἐπανατεινομένην τοῖς Σοδόμοις ἀνῆσαι μάστιγα, εἰ δέκα μόνους δι-

καίους ἀνδρας ἐκεῖσε εὐρήσειεν, ἀπείρων τε οὐ μόνον κινδύνων ἐρρύσθησαν, ἀλλὰ καὶ χαρισμάτων οἱ ἐξ Ἰσραὴλ ἀπήλαυσαν, διὰ Ἀβραάμ τὸν τῷ Θεῷ ἡγαπημένον καὶ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλον αὐτοῦ, καὶ Ἰσραὴλ τὸν Ἅγιον αὐτοῦ, καὶ διὰ Δαβὶδ τὸν αὐτῷ εὐαρεστήσαντα.

Οὐχ ἥττον τῶν ἐκείνοις κατορθουμένων, ἢ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐπαγγελίας μεμνημένου τοῦ Κυρίου. Καί τοι γὰρ ἐνθένδε ἀπηλλάγησαν, ἀλλὰ γε τῷ Θεῷ ζῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα, ἢ φασὶ τὰ ἱερὰ λόγια, καθὼ καὶ ὁ Θεὸς Θεὸς τῶν Πατέρων ἀκούει, οὐχ ὡς νεκρῶν, ἀλλ' ὡς ζώντων Θεὸς καὶ ὢν καὶ καλούμενος. Διὸ καὶ τοι νεκροὶ τοῖς σώμασιν, ὡς ζῶντες πάντως ἐνεργοῦσι καθὰ καὶ ὁ τοῦ Ἐλισσαίου νεκρὸς ἐν τοῖς ξηροῖς ὁστέοις οὗ ἤψατο, αἶ τε τούτων καρτερίαι καὶ τὰ κατορθώματα παρὰ τῷ Θεῷ οὐ γεγηράκασιν, παρ' ὃ τό, τε παρεληλυθὸς καὶ τὸ μέλλον ἐνέστηκεν· ἀλλὰ νεοθαλῆ ὡς ἐλαίων θάλλουσι νεόφυτα, οὐ μόνον αὐτοῖς τὸν τῆς δικαιοσύνης ἀπαιτοῦντα στέφανον, ὃν ἀποδώσει Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος κριτής, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν τοῖς ταῦτα ἀνθ' ἡμετέρας προβαλλομένοις ἱλασμόν καὶ ἁμαρτημάτων ἄφεσιν, ὡς ἄλλον τρόπον τὸ τοῦ Ἀβελ αἷμα κατ' αὐτῶν ἐκχέαντος ἄμυναν. Ταύτης οὖν καὶ ἡμεῖς τῆς ὠφελείας μὴ ἀπολειφθῆναι σπουδάζοντες τοῖς τῶν πρὸ ἡμῶν Πατέρων ἑπεσθαι, ὡς οἷόν τε προθυμούμεθα ἔχουσιν. Ἐπειδὴ πολλῷ πρότερον, ἢ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, ἐν τῇ εὐνομουμένῃ τῶν πόλεων Κρήτῃ, ὁ Ὁσιος Ἰωάννης ὁ Ἐρημίτης ἀσκήσει διέλαμψε καὶ οἱ συνασκηταὶ αὐτοῦ ἐννεμήκοντα ὀκτὼ τὸν ἀριθμὸν, τὸν ἴσον ζῆλον καὶ πολιτείαν ὁμοῦ συνεφώνησαν, ὧν ὁ Κύριος τὸν βίον ὑπὲρ πᾶσαν δεξιόμενος ὀλοκάρπωσιν, θαύμασιν ἐξαισίοις ἐδόξασε, κρήνην τινα ἄφθονον, ἢ ποταμὸν εἰπεῖν ἀείρροον, τῶν δωρεῶν τὸν ἐκείνων ἀναδείξας σηκόν, καὶ διασώζων ἐκάστοτε κατὰ τε γῆν καὶ θάλατταν, τοὺς δι' αὐτῶν τὰς αἰτήσεις ποιουμένους ἐκ πίστεως. Συνηγμένοι ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι πάντες οἱ παρευρεθέντες Ἀρχιερεῖς καὶ ἐπικαλεσάμενοι τὸν μεθ' ἡμῶν εἶναι πάσας τὰς ἡμέρας ἐπαγγεिलाμένον, ἀποφανόμεθα ἑορταῖς ἐτησίοις καὶ ἱεροῖς ὕμνοις τούτους πανηγυρίζεσθαι, ὡς ταῖς τῶν λοιπῶν Ὁσίων ἀγέλαις συναριθμεῖσθαι· ἐν τε τῇ περιφώμῳ

νήσω τῆς Κρήτης, ἣν καὶ ἱερὰν παλαιστραν ἐστήσαντο, καὶ ἐν ταῖς κατὰ πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην ἁγίαις ἐκκλησίαις. Δεινὸν γὰρ καὶ ἐπιεικῶς ἄτοπον, τὸν μὲν Θεὸν αὐτοὺς ὡς Ἁγίους θαυμαστώσαι πάντων ἐνώπιον, ἡμῶν δὲ τῆς τούτων μὴ καταπολαύειν τιμῆς, ἀλλὰ ἔζημιοῦσθαι τὴν ἀπὸ ταύτης ὠφέλειαν, τούτων μάλιστα προστατῶν δεομένους. Πάντες οὖν ἀναμφιβόλως καὶ μετὰ θερμῆς τῆς πίστεως τοὺς ἄνδρας ταῖς κατ' ἔτος πανηγύρεσι τιμώντες, μιμεῖσθε τὴν εὐσέβειαν, καὶ πρὸς τὸν Κύριον μεσίτας προβαλλόμενοι, καὶ ἀντιλαμβάνοντες τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἥς ἡμεῖς ἐπιτύχοιμεν διὰ τε τῶν θεοπειθῶν εὐχῶν τοῦ δε τοῦ Ἁγίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ συνεκλαμψάντων Ὁσίων ἀνδρῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

α χ λ δ' Ἀπριλίου κθ'.

† Ὁ Καισαρείας Ἐπιφάνιος.
 † Ὁ Λαρίσσης Γρηγόριος.
 † Ὁ Φιλίππων ἔ Δράμας Ἀβέρκιος.
 † Ὁ Νικομηδείας Νεόφυτος.
 † Ὁ Εἰάνθης Σαμουήλ.
 † Ὁ Χαλκηδόνος Νεκτάριος.
 † Ὁ Βερρόιας Κύριλλος.
 † Ὁ Κυζίκου Παρθένιος.
 † Ὁ Αἰνίου Παρθένιος.
 † Ὁ Μεσημβρίας Ἀκάκιος.
 † Ὁ Ραιδεσίου ἔ Πανίου Θεοφάνης.

† Ὁ Ἐφέσου Μελέτιος.
 † Ὁ Σεβρῶν Διονύσιος.
 † Ὁ Ἀγγύρας Λαυρέντιος.
 † Ὁ Γάνου ἔ Χώρας Ἰωαννίκιος.
 † Ὁ Συλληθρίας Παρθένιος.
 † Ὁ Ἐλασσῶνος Ἰωάσαφ.
 † Ὁ Θεσσαλονίκης Ἀθανάσιος.
 † Ὁ Βυζίνης Δαμασκηνός.
 † Ὁ Ἀδριανουπόλ. Παρθένιος.
 † Ὁ Ν. Πατρῶν Νεόφυτος.

ΤΩ
 ΠΑΝΟΣΙΩΤΑΤΩ· ΕΝ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΙΣ
 ΑΓΙΩ· ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩ·

ΤΗΣ
 ΑΓΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΓΟΥΒΕΡΝΕΤΟΥ
 ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ
 ΙΩΑΝΝΑΦ,

ΤΩ ΚΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΙ ΠΑΤΡΙ

Τὴν ὀφειλομένην ἐδαφίαται ἀπορέω προσκύνησιν.

ΕΠΙΣ ἄρετῇ, καὶ εἴτις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις, ψάλλει ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία. Βέβαια δικαιοτάτον, ἔχρεος ἀπαραίτητον νὰ ἐγκωμιάζωνται παρὰ πάντων ἀπειροῖς ἐπαίνοις οἱ πάντες οἱ τὴν εὐαγγελικὴν ὁδὸν ἀπλέτοις πόνοις, καὶ Ἀγγελικοῖς κατορθώμασι διοδεύσαντες. Δικαιοτάτον μὲν διὰ τὰς ἀμέτρους αὐτῶν ἀρετὰς καὶ ὑπερθαύμαστα ἀγωνίσματα, οἷς, Θεοῦ συναίροντος, κατηγωνίσαντο καὶ ἐνίκησαν γενναιοφρόνως τοὺς τε νοητοὺς καὶ ὁρωμένους ἐχθροὺς, καὶ κατ' αὐτῶν ὑπερλαμπρα τρόπαια ἔστησαν εἰς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν τοῦ τὴν ἰσχὺν χορηγοῦντος Θεοῦ. Διότι ἀνίσως τιμῶμεν καὶ ἐγκωμιάζομεν ἕνα πῆλινον ἄνθρωπον, ὅπου κατ-ώρθωσεν ἐν ἔργῳ, τὸ ὅποῖον ἀποδλέπει εἰς κοσμικὸν τέλος, τοῦτ' ἔστιν ἡ ἵνα τιμηθῇ διὰ τὴν ἀνδρείαν του, ἢ νὰ ἐπαινεθῇ διὰ τὴν σοφίαν του, ἢ νὰ δοξασθῇ διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀγχινοίας του, πόσω μᾶλλον ἀξιόχρεων καὶ δίκαιον εἶναι νὰ ἐγκωμιάζωνται οἱ Ἁγιοὶ ἄνδρες, οἱ καλῶς τὸν ἁγῶνα τελέσαντες καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, οἱ τῆς Οὐρανίου Βασιλείας οἰκήτορες, οἱ ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεῖαν ποιούμενοι καὶ τὸ θεῖον ἐξιλεούμενοι, χρεὸς δὲ εἶναι εἰς ἡμᾶς, ἅμα μὲν διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ὠφέλειαν καὶ πνευματικὴν εὐ-

φροσύνην, τὴν ὁποίαν ἐκ τῶν πρὸς τοὺς Ὀσίους ἄνδρας ἐπαί-
νων ἀρρήτως ἀπολαμβάνομεν, ὅτι ἐγκωμιαζομένου δικαίου,
εὐφρανθήσονται λαοί, λέγει ὁ Σολομών, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὰ
ἐξαίρετα παραδείγματα τῆς χρησιμότητος αὐτῶν πολιτείας,
τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦντες καὶ ἡμεῖς κατὰ δύναμιν ἕκαστος,
ὥσπερ τινας, ποδηγέτας, τῶν αὐτῶν αὐτοῖς ἀξιοθῆναι δυνη-
θησόμεθα· καὶ τρίτον διὰ τὰς ἱεσίας καὶ δεήσεις, τὰς ὁποίας
διηνεκῶς προσφέρουσι τῷ Θεῷ ὑπὲρ παντὸς τοῦ Κόσμου, ὅς
τις εἰσακούων τὰς δεήσεις αὐτῶν ἐπιχέει δαφνιδῶς πᾶσι τὰ
ἄπειρα αὐτοῦ ἐλέη, καὶ διασώζει φρουρῶν πάντας διὰ πρε-
σβεῶν αὐτῶν. Μάλιστα δὲ πάντων καὶ κατ' ἐξαίρετον τρό-
πον εἰσι τιμητέοι, ὅσοι κατὰ τοὺς παρόντας αἰῶνας μετῆλ-
θον τὴν ἀρετὴν καὶ οὐρανοπολιταὶ δι' αὐτὴν ἀνεδείχθησαν.
Πρῶτον μὲν, διότι θαῦμα βέβαια, καὶ ἀνέλπιστον ἐν τοιού-
τοις καιροῖς, καθ' οὓς πάντες ἐξώκειλαν εἰς μέγα βένθος
μοχθηρίας, καὶ τύρβας σωματικὰς διὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους
ἐπιδρομὰς καὶ συχνὰς ἀναστατώσεις τοῦ παναθλίου ἡμῶν
γένους, νὰ ἀναφανῶσι καὶ τινες τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ ἔλ-
κοντες καὶ τὴν εὐαγγελικὴν αὐλακὰ ἀπαρεγκλίτως τέμνον-
τες· καὶ δεύτερον ὅτι αὐτὴ εἶναι ἐναργεστάτη ἀπόδειξις τῆς
ἀμωμότητος καὶ Καθολικῆς Πίστεως ἡμῶν, ὅτι δὲν ἀπολεί-
πουσι καὶ Ἅγιοι ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἡμετέρας.

Δι' αὐτὰ λοιπὸν τὰ αἷτια καὶ ἐγὼ βλέπων μὲν τὸν Ὀσιώ-
τατον καὶ Ἀγιώτατον Ἰωάννην τὸν Ἐρημίτην, ὅτι ἐφθασε,
τολμῶ εἰπεῖν, καὶ ὑπερήλασε πάντας τοὺς πρόφῃν ἐν ἀσκήσει
λάμπαντας, καὶ ὅλον τὸν βίον ἐν ἐρήμοις καὶ ὄρεσι καὶ ταῖς
ὁπαῖς τῆς γῆς ἀσκητικῶς διανύσαντας, καὶ ὅτι μυρία θαύ-
ματα καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον τῇ δυνάμει τοῦ Θεοῦ ἐξε-
τέλεσε καὶ καθ' ἑκάστην ἐκτελεῖ, ἀμοιρεῖ δὲ ἐγκωμίων καὶ
τῆς προσηκούσης Ἀκολουθίας, κατὰ τὴν τάξιν τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἐκκλησίας, ἐπικαλεσάμενος τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν καὶ τὴν
αὐτοῦ τούτου ἀρωγὴν, πρεσθυμήτην, εἰ καὶ ἀνάξιος καὶ ἁ-

μαρτωλός, νὰ συνθέσω κατὰ μίμησιν τῶν παλαιῶν τὴν ἀνά-
χειρας Ἀκολουθίαν αὐτοῦ, εἰς δόξαν μὲν καὶ εὐφημίαν αὐτοῦ,
ἡμῶν δὲ σωτηρίαν καὶ ψυχικὴν ὠφέλειαν, τὸ πρὸς τοὺς Ἀ-
γίους τοῦ Θεοῦ χρέος ἀφοσιουμένων καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων
πληροῦντων.

Ἴδου λοιπὸν ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Ἰωάννου ἔλαβε τὸ προσῆκον τέλος, καὶ ἔκβασιν διὰ τῆς βοη-
θείας αὐτοῦ. Ἀλλὰ τίς ὠφέλεια ἐκ πηγῆς ἐσφραγισμένης, καὶ
ἐκ κήπου κεκλεισμένου; τίς ὠφέλεια λέγω, ἐξ αὐτῆς, ὁπόταν
μένῃ ἐν σκότει καὶ ἐν γωνίᾳ λανθάνουσα τοὺς πάντας, ὡς
λύχνος ὑπὸ τὸν μῶδιον, καὶ δὲν ἐξέρχεται εἰς τὸ φῶς, τιθεμένη
ἐπὶ τὴν λυχνίαν ὑπ' ὅψιν πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὀρθοδόξων
Χριστιανῶν; Ἐγὼ, Πάτερ Σεβασμιώτατε, στρέφων κύκλῳ
τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μου πρὸς ἀνεύρεσίν τινος ἀξίου
ὑποκειμένου εἰς τὸ ἐκδοῦναι εἰς τύπον τὴν παροῦσαν Ἀκολου-
θίαν κατὰ τὴν ἄκραν μου ἐπιθυμίαν, καὶ διακαῆ ἔρωτα, δὲν
ἐδυνήθην νὰ εὕρω ἄλλον ἀξιώτερον τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότη-
τος, καὶ προθυμότερον εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ κοινωφελοῦς σκο-
ποῦ μου. Ἡ ἐκδοσις τοῦ παρόντος εἶναι ἀναγκαιοτάτη, καὶ
πάνυ ὠφέλιμος παντὶ τῷ χριστεπωνύμῳ πληρώματι, διὰ πολ-
λὰ, ἐν μὲν ὅτι τὸ χειρόγραφον εἶναι δυσανάγνωστον, καὶ δυσ-
επιχείρητον παντὶ τῷ βελομένῳ ἐντροφῇ τοῖς ἐν αὐτῷ, ἄλλο
δὲ ἵνα μὴ μείνωσιν ἐστερημένοι καὶ οἱ λοιποὶ τῶν φιλοχρίστων
τοιούτου ψυχωφελοῦς χρήματος, ἀλλὰ ἀναγινώσκοντες, καὶ
ψάλλοντες πάντες τὰ ἐν αὐτῷ μετ' εὐλαθείας, νὰ ἀπολαμ-
βάνωσι πνευματικὴν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ χάριν
παρὰ τοῦ Ἀγίου.

Προσφέρεται λοιπὸν τὸ παρὸν ὅχι εἰς ἄλλον, ἀλλὰ πρὸς
τὴν ὑμετέραν φιλόχριστον καὶ εὐδιάθετον προαίρεσιν, τῆς ὁ-
ποίας τὸ ὑποκείμενον εἶναι ἐστολισμένον ἔξω ἀπὸ τὰ φυσικὰ
χαρίσματα, μεῖν ἕνα διάπυρον ζῆλον εἰς τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ
ἔργα καὶ εἰς τὴν κοινὴν τοῦ γένους ἀφορῶντα ὠφέλειαν, εἶναι

κεκοσμημένον με μίαν φιλανθρωπίαν καὶ συμπάθειαν πρὸς πάντας ἐξαίρετον, με μίαν μαθεῖαν ταπεινώσιν, ὥστε ἔλκει τὸ σέβας καὶ τὴν εὐλάβειαν πάντων πρὸς ἑαυτὸ καὶ μὴ θέλον· καὶ τοῦτο δικαίως. Ποῖος γὰρ δὲν ἐπαινεῖ τὴν ἀρετὴν; ποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὸ καλὸν, ἀφίνω νὰ λέγω τοὺς κόπους, τὰς ἀγρυπνίας, ὅπου ὑπόφερε, καὶ ὑποφέρει εἰς συντήρησιν, καλλωπισμόν, καὶ αὐξήσιν τοῦ ἰδίου Μοναστηρίου· σιωπῶ τὰ μακρὰ πελάγη καὶ τοὺς κινδύνους ἐν αὐτοῖς, ὅπου ὑπέστη χάριν αὐτοῦ· δὲν λέγω τὰς ἀνυποίστους μερίμνας, ὅπου ἔχει μέχρι τῆς σήμερον διὰ νὰ τρέφῃ σωματικῶς, καὶ ψυχικῶς τοὺς ἐν αὐτῷ συμμονάζοντας ἀδελφούς· σιγῶ τὰς συμπλοκάς, ὅπου ἔκαμε δι' ἀγάπην αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀλλογενῶν.

Δι' αὐτὰ λοιπὸν ὅλα ἔξει τὸν Ἅγιον πρεσβευτὴν, βοηθόν καὶ ἀντιλήπτορα ἑαυτῆς, ὅστις πάντας, οὐ μόνον τοὺς πλησίον, ἀλλὰ καὶ τοὺς πορρωτάτω τυγχάνοντας ἀγιάζει, σκέπει, φρουρεῖ καὶ ῥύεται παντὸς κινδύνου. Τίς γὰρ αὐτὸν ἐπικαλεσάμενος, οὐ ταχέως διεσώθη; τίς ἀσθενῶν οὐκ ἀπήλαυσε τῆς υἱείας; τίς ἐν θλίψει καὶ ἀμηχανίᾳ τυγχάνων, οὐκ ἐκούφισθη παραμυθίαν λαβών; τίς εὐρισκόμενος ἐν κινδύνοις, οὐχ εὔρε τὸν Ἅγιον βοηθοῦντα; πάντες γὰρ, ἀπαξιαπλῶς εἰπεῖν, ὅσοι αὐτὸν ἐπεκαλέσαντο, δὲν ἀπέμειναν ἀμοιροὶ τῆς βοήθειας του, ἀλλ' ἀποδρέπονται τῶν χαρίτων, καὶ εὐεργεσιῶν αὐτοῦ θαυμάσιως· ἅπερ πάντα καθορώσα καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἡ Ἱερωτάτη Σύνοδος μετὰ τοῦ Παναγιωτάτου, ἐθέσπισαν κοινῇ γνώμῃ, καὶ ἐνυπογράφω γράμματι κατ' ἔτος ἐορτάζεσθαι τὸν Ἅγιον (ὡς ἐξῆς καθορᾶται) καθάπερ καὶ οἱ παλαιοὶ Ἅγιοι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, καὶ με Κανόνας καὶ διάφορα μέλη, νὰ ἐξυμνῶνται τὰ τούτου ἀγγελικά κατορθώματα, ἀπεφάσισαν πνευματοκινήτως καὶ τοῦτο δικαιοῦς ἐποίησαν, καὶ διὰ τὸ ἀπαραίτητον χρέος (καθὼς εἶπον ἐν ἀρχῇ) καὶ διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν μεταγενεστέρων. Μεγάλως οὖν εὐχαριστῶ τὸν Ἅγιον, ὅστις με ἡξίωσε νὰ φανῶ

ια'.
ἐγὼ ὁ εὐτελής αὐτοῦ δοῦλος ποιητῆς τῶν πρὸς αὐτὸν μελουργημάτων.

Ἄς ὑποδεχθῇ λοιπὸν ἀσμένως, καὶ ἱλαρῶς, καὶ εὐμενεῖ τῷ προσώπῳ τὸ σμικρὸν μὲν καὶ εὐτελὲς τετὶ φιλοπόνημα, πάνυ δὲ σπουδῆς ἄξιον καὶ ποθεινότατον, οὐ μόνον παρὰ τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος, καὶ πάντων τῶν ἐν τῷ ἱερωτάτῳ καὶ σταυροπηγιακῷ αὐτῆς Μοναστηρίῳ εὐρισκομένων Πατέρων καὶ πνευματικῶν αὐτῆς προβάτων, ἀλλὰ καὶ παρὰ πολλῶν εὐλαδῶν καὶ φιλοθέων Χριστιανῶν τῶν τε ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ τῆς Κρήτης κατοικούντων, καὶ ἐν ἄλλαις διαφόροις ἐπαρχίαις. Ἄς δεχθῇ, λέγω, καὶ ἂς λάβῃ ἀποχρῶσαν φροντίδα, ἵνα κοινολογηθῇ διὰ τῆς τυπογραφίας πᾶσι τοῖς εὐσεβεῖσι καὶ φιλαρέτοις Χριστιανοῖς. Εἰμὶ βέβαιος, ὅτι τοῦτο θέλει ποιήσει, ἐπειδὴ γινώσκω καλῶς, καὶ παρὰ πολλῶν ἀξιοπίστων μαρτάνω τὴν ἀκροτάτην εὐλάβειαν τὴν πρὸς τὸν Ἅγιον, χάριν τοῦ ὁποῖος νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν προσέστη, καὶ ὁλονένα προίστανται τοῦ κατ' αὐτὸν ἱερωτάτου Μοναστηρίου, εἰς διαφύλαξιν καὶ αὐξήσιν τοῦ αὐτοῦ. Πῶς λοιπὸν θέλει ὀλιγορήσει ἐνός τοιούτου θεαρέστου ἔργου; καὶ οὕτω παρὰ μὲν τοῦ Θεοῦ διὰ Πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου ἔξει τὰς ἀμοιβάς ἀπειροπλάσιονας καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, παρὰ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐπαινον καὶ τιμὴν ἀθάνατον, ὡς συνεργὸς τῶν κατὰ Θεὸν ἔργων, ὅστις καὶ βραβεύει αὐτῇ ἐνταῦθα μὲν ζωὴν εἰρηνικὴν, ἀνεπηρέαστον καὶ ὑπερκειμένην παντὸς ἀνιάρου συναντήματος μέχρι γήρωος βαθυτάτου καὶ λιπαροῦ, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι τὴν οὐράνιον αὐτοῦ δόξαν καὶ μακαριότητα. Ἦς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ Πρεσβειῶν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννης, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡ ἀνά χειρας ἐφιλοπονήθη Ἀκολουθία.

Ὁλος ταπεινότητος καὶ πρόθυμος
εἰς τὰ ἱερὰ αὐτῆς ρεύματα

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΕΛΗΜΑ.

Τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν καὶ εὐλογία.

Τὸ αἷτιον, εὐλαβέστατοι Χριστιανοί, τὸ ὁποῖον παρεκίνησεν ἐμὲ τὸ πρῶτον, εἰς τὸ ἐκδοῦναι τύποις τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ἰωάννου, εἶναι τοῦτο· ὅτι ἐπειδὴ διήγαγον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς μου ἐν τῷ κατ' αὐτὸν Μοναστηρίῳ, καὶ ἔβλεπον, ὅτι ἐστερεῖτο τὸ Μοναστήριον ἡμῶν, πρὸς δὲ καὶ οἱ ἄλλοι τῶν εὐσεβῶν, ὅσοι ἔχουσι τὴν εὐλάβειαν πρὸς τὸν Ἅγιον διὰ τὰς παμπληθεῖς εὐεργεσίας, ὅπου καθ' ἐκάστην ἀφλονοπαρόχως παρ' αὐτοῦ ἀπολαμβάνουσι, λέγω, ἐστεροῦντο; τοιοῦτε ψυχοφελοὺς χρήματος, διότι ἂν εἶχον ἢ κανένα χειρόγραφον, τοῦτο ὑπὸ τῆς πολυκαίριος διεφθείρετο, ἕκαμα πάντα τρόπον καὶ τὸ ἐξέδωκε εἰς τύπον ἰδίῃς ἀναλώμασιν, ὅχι διὰ τι κέρδος ἐδικόν μου, ἀλλὰ διὰ τὴν εἰρημένην αἰτίαν μόνον, καθὼς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων, ἅπαντα γὰρ διενεμήθησαν τοῖς εὐσεβεῖσι δωρεάν. Νῦν δὲ βλέπων, ὅτι ἐγένετο ἑλλειψίς αὐτῶν, καὶ ὅτι πολλοὶ τῶν φιλοχρίστων διψῶσι τὴν κτῆσιν αὐτῶν, διὰ τοῦτο πάλιν προτεθῆναι, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐκδοθῶσιν εἰς τύπον οἰκείαις δαπάναις εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ πόθου τῶν εὐσεβῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. Προσετέθη δὲ ἐν αὐτῷ καὶ τὸ Συγγιλιῶδες γράμμα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἐποίησεν ὁ Παναγιώτατος καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἱερωτάτης Συνόδου, οἱ ὅποιοι βλέποντες καὶ παρὰ πολλῶν ἀξιωματικῶν ἀνδρῶν ἀκούοντες τὰ τοῦ Ἁγίου, διώρισαν πνευματοκινήτῳ κοινῇ ψήφῳ καὶ συνοδικῇ ἀποφάσει τὸ νὰ ἐορτάζηται ὁ Ἅγιος ἐτησίαις ἑορταῖς, ἢ πνευματικοῖς μέλεσι, καθάπερ καὶ οἱ πάλαι ἐν ἀσκήσει διαπρέψαντες ὅσιοι Πατέρες.

Δέξασθε λοιπόν, Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, φιλοφρόνως τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, καὶ ἐντρύφατε ἐν αὐτῇ κατὰ τὸν πόθον ὑμῶν. Εὐχεσθε δὲ καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ διαπύρου εὐχέτου ὑμῶν

ΙΩΑΣΑΦ

Προηγούμενου τῆς Μονῆς τοῦ Γουβερνέτου.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΟΥ,

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ Ζ'. ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ,

Ἦσμεν σίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, εἴτα τὰ παρόντα Τροπάρια εἰς ἥχον πλ. β'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Πρὸς, Ὁ λην ἀναθέμενοι.

Ο ΛΩΣ ἀνακείμενος, διὰ παντὸς τῷ Κυρίῳ, σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, τοῖς καμάτοις Ἁγίε, ἐκ νεότητος, ταῖς εὐχαῖς δὲ Πάτερ, τὴν ψυχὴν σε ἀνεπτέρωσας, διὸ γινόμενος, Θεῶν δωρεῶν κατὰ γώγιον, ἰάσεων χαρίσματα, πᾶσι τοῖς πιστῶς προσιοῦσι σοι, μάκαρ διανέμων, τοῖς χρήζουσι πλυσίαις δωρεαῖς, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύεις νῦν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Α ἱγλην τὴν Τρισήλιον, φωτιστικῶς δεδεγμένος, Ἰωάννη πάνσοφε, αἰσθητῶς ὡς ἥλιος διελήλυθας, τὰ τῆς γῆς πέρατα, διασπείρων πᾶσι, τὰς ἀκτῖνας τῶν θαυμάτων σου. Διό σε ἔνδοξε, ἐν τοῖς

σοῖς ἀγῶσιν ἐδόξασεν, ὡς θεῖον καὶ θεόληπτον, ὁ Θεὸς τῆς δόξης καὶ Κύριος. Ὁθεν τὰς ἰάσεις ἀφθόνως παρεχόμενος ἡμῖν, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύεις νῦν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βίου τὴν τερπνότητα, καὶ τὰ ὀρώμενα πάντα, ὑπερβάς τῇ χάριτι, καὶ πρὸς τὰ νοούμενα καὶ ἀσάλευτα, μεταβάς Ἁγίε, καθαρῶς τῷ μόνῳ, καθαρός σὺ προσωμίλησας· νοὸς ὀξύτητι, καὶ τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, ὡς Ἄγγελος ἀσώματος, καὶ μετὰ τῆς ὕλης ὀρώμενος. Νῦν δὲ τῷ Δεσπότῃ, τῶν ὅλων παριστάμενος Θεῷ, ἐν παρρησίᾳ δεήθητι, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ὅπως τὸ πανάγιον, σῶμα τεθησαύρισται τοῦ παμμάκαρος· ὃ τερπνοῖς ἄσμασι, καὶ φαιδραῖς λαμπράσι, λιτανεύοντες βοήσωμεν Ἁγίε πρόφθασον, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἐλέησον, καὶ κλύδωνος ἐξάρπασον, καὶ τῆς καταιγίδος τῶν θλίψεων, ἵνα τὴν τερπνὴν σε, καὶ πάντιμον τελοῦντες ἑορτήν, καὶ τὴν σὴν κόνιν σεβώμεθα, μῦρον ἀναβλύζουσαν.

Ολὴν τὴν διάνοιαν, διὰ παντὸς τῷ Κυρίῳ, Πάτερ ἀναθέμενος, καὶ τοῖς τούτου ἔχνεσιν ἡκολούθησας, τῆς σαρκὸς ἄπασαν, προσπάθειαν μάκαρ, ἀπεκρούσω καὶ ἐγκράτειαν, περιελόμενος, τὰς ἐπανάστασεις τοῦ σώματος, εἰς τέλος ἀπενέκρωσας, τῆς ψυχῆς ζώσας τὸ φρόνημα· διὸ τῆς ἀλήκειου

τρυφῆς κατηξιώθης ἐν Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸν Πρόδρομον Ὅσιε, καὶ Βαπτιστὴν Ἰωάννην, μιμούμενος ὦκησας, ἐν ἐρήμοις ἄσιτος διαιτῶμενος. Ἀγρυπνῶν πάντοτε, ὀλονύκτω στάσει, ἰλεούμενος τὸν Κύριον ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου, ἐν ταῖς σαῖς πρεσβείαις τε φύλαττε, ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ ἐπιβουλῆς πολεμίων τε, ἵνα σου τὴν μνήμην, ἐν πίστει ἐκτελῇ περιχαρῶς, καὶ μεγαλύνῃ τὸν Κύριον, τὸν σὲ μεγαλύναντα.

Η Κρήτη γεραίρει σου, τὴν θεῖαν μνήμην τρισμακάρ, συγκαλοῦσα σήμερον, φιλεόρτους λέγῃσα, δεῦτε ἅπαντες, τῇ σορῷ δράμωμεν, τοῦ Ὅσιε χάριν, ἱαμάτων ἀπαρύσασθε, ὡς κρήνη βρύει γάρ, πᾶσι τῶν θαυμάτων τὰ νάματα· ξηραίνει δὲ τὴν ἄβυσσον, πάντων τῶν κακῶν καὶ τῶν θλίψεων· καὶ γὰρ τοῖς νοσοῦσι τὴν ῥῶσιν, καταπέμπει τοῖς πιεοῖς, καὶ σωτηρίαν παρέχει νῦν, τοῖς πιστῶς τιμῶσιν αὐτήν.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Ως ἔνθεος ἡ ζωὴ σε, καὶ πανιέρὸν σε τὸ τέλος Ἰωάννη σοφὲ, ἐν αὐτῷ γὰρ πᾶσα, τῶν πιστῶν ἡ πληθὺς συναχθεῖσα, ὡς ἐβλεψεν ἄπνυν ἐν κλίνῃ σε, ῥήμασι γοεροῖς ἀνεβόα, δὸς τελευταῖον λόγον τοῖς δούλοις Ἁγίε· δίδαξον ποῦ καταλείπεις τὰ τέκνα σου Πάτερ, ἃ ὦκτειρας, ὡς Πατὴρ ὄντως συμπαθὴς καὶ φιλόστοργος. Ὅμως καὶ ὡς τῷ

τάφω καλύπτῃ, ἀλλ' ἤνωσε πάντες πλουτοῦμεν προστάτην, καὶ πρεσβευτὴν πρὸς Θεὸν, οἱ πόθῳ τιμῶντές σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Σήμερον τὰ σίφη τῶν πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανηγυρίζωμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου προσαγομένην εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν· τὴν προεκλεχθεῖσαν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν εἰς κατοικητήριον τοῦ παντάνακτος Χριστοῦ καὶ Θεοῦ τῶν ὅλων. Παρθένοι λαμπαδηφορεῖσαι προπορεύεσθε, τῆς αἰεὶ Παρθένου τιμῶσαι τὴν σεβάσμιον πρόοδον. Μητέρες λύπην, πᾶσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ γενομένην, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ Κόσμου τὴν πρόξενον· ἅπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὸ Χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοήσωμεν, τῇ κεχαριτωμένῃ, τῇ αἰεὶ πρεσβευσούσῃ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος. Τὸ, Φῶς ἱλαρόν.

Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου,

ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἔρῳ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοί μου, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνήν, υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλὴ, καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες, εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου, καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἔρῳ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λόρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδοῦ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ἡμῶν, καὶ πλησθῆσθε Πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φρονεῖς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ Βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὅπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, δσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρης ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ Θαλάσσης. Ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς Πνεῦμα δυνάμειος, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις

Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολλὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρωι, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐχάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ τῶν ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΝ, Στιχηρὰ ἰδιόμελα ἤχος α΄.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ στίφος τῶν μοναζόντων, ἡ ποιμήν δὲ χόρευε, Χριστοῦ ἢ ἐν τῇ Κρήτῃ, τὸν μέγιστον Ἰωάννην σοφὸν ἀσκητὴν, καὶ ὑπέρλαμπρον τῆς εὐσεβείας, ἐν κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρὸν, ἀνύμνησον τῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων τοὺς ἀγῶνας· καὶ κήρυττε τὰ θαύματα τὰ τελούμενα ἀπαύστως, καὶ εὐχαρίστως τῷ Πατρὶ ἀνάκραξον, Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Τὸν ἀνέσπερον φωστῆρα τῆς Οἰκουμένης, μέλψωμεν πάντες Ἰωάννην σοφὸν, ὑπὲρ ἥλιον γὰρ ἔλαμψεν, ἐν τῷ τῆς πίστεως στερεώματι, καὶ πεισῶν

ταῖς φρυκτωρίαις, τὰ συστήματα πρὸς ἀρετὴν ἐχειραγώγησε· τὰς μὲν θεοπνεύστους διδαχὰς, καὶ σωτηρίων ῥημάτων εἰσηγήσεις, ὥσπερ ἀφθονωτάτους κρουνοὺς ἀπὸ χειλέων ἐπήγαγε, τῇ δὲ πράξει τῇ θαυμαστῇ καὶ ἰσαγγέλῳ πολιτείᾳ, πρὸς τὸν ζῆλον ἐφείλκετο, ἀμφοτέρω βίον, καὶ λόγον ὑπέρλαμπρον, ὡς παιδοτρίβης ἄριστος, θεοπρεπῶς ἐπιδεικνύμενος· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν δετὴν ποιμήνην φρούρησον, καὶ τὴν Ὀρθόδοξον πίσιν κράτυνον, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος β΄.

Ηγάπησας Ἰωάννη τὴν ἀνωτάτω Φιλοσοφίαν, καὶ ἔξω Κόσμος ἐγένετο, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα, καὶ ἔσωπτρον ἀκηλίδωτον, Θεοῦ θεῖον ἀνεδείχτης, καὶ ὢν ἀεὶ ἡνωμένος φωτὶ, φῶς προσελάμβανες, καὶ τρανώτερον τοῦ μακαρίου ἔτυχες τέλους, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸ μνημόσυρόν σου εἰς τὸν αἰῶνα μένει Ὅσιε Πάτερ, καὶ τὸ πρᾶον τῆς καρδίας σου, θεράπων Χριστὲ Ὅσιε· εἰ καὶ μετέστης ἐξ ἡμῶν ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλ' οὐκ ἀπέστης ἀφ' ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ τῇ Θεῷ παριστάμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων ἐν οὐρανοῖς, μεθ' ὧν ἰκέτευε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. β'.

Θεία χάρις ἀπηώρητο ἐπὶ τῇ θήκῃ τῶν λειψάνων σε, Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν, διὸ καὶ εἰς ὁσμὴν μύρου τῶν θαυμάτων σε δραμούμεθα· τῶν νοσημάτων τὴν ἱάσιν ἀρυόμεθα, ἀλλὰ Πάτερ Ὅσιε Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερα σιχηρά. Ποίημα Μαξίμου μοναχοῦ τοῦ
Μαξαραῶ, ἦχος α'.

Τῶν ἀσκητῶν τὸ κλέος, καὶ τῆς ἐρήμου τὰ θρέμματα, Ἰωάννην τὸν αἰοίδιμον, τὸν ἐν τῇ Κρήτῃ φανέντα φωστῆρα ἀπλανῆ, ἄσμασι πνευματικοῖς, οἱ πιστοὶ ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις ὁ τῶν νοσούντων ἰατρός ἐμπειρώτατος· Χαίροις ὁ τῶν ἐν ἀνάγκαις προσάτης ἀκαταίσχυτος· Χαίροις πλεόντων λιμὴν ὁ ἀχείμαστος· Χαίροις τῆς Κρήτης τὸ καύχημα, καὶ τῆς οἰκουμένης τὸ ἀγαλλίαμα.

Ὁ αὐτός.

Πνευματικὴν Πανήγυριν, κροτήσωμεν φιλέοργοι σήμερον, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἑορτῇ τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς· οὗτος γὰρ τῇ τοῦ Σταυροῦ συμμαχίᾳ, τὸν τὸν Ἀδὰμ πτερνίσαντα ἐχθρὸν, τοῖς ποσὶν αὐτοῦ κατεπάτησε· τὸν γὰρ Σταυρὸν ἀράμενος, τὴν τεθλιμμένην καὶ στενὴν τρίβον καλῶς διήνυσεν· καὶ νῦν πρὸς πλάτος Παραδείσου, σὺν Ἀγγέλοις ἐπαγάλλεται, πρεσβείαν ποιούμενος ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελέοντων τὴν ἱεράν καὶ φωσφόρον αὐτῷ πανήγυριν.

Ὁ αὐτός.

Ηθαυμαστὴ καὶ περίδοξος, Κρήτη κομπάζει σήμερον, ἐν τῇ σεπτῇ Μεταστάσει, τοῦ πολιοῦχου καὶ φρουροῦ αὐτῆς, Ἰωάννου τοῦ Θεοφρόνους, καὶ τοὺς τροφίμους ἑαυτῆς συγκαλοῦσα βοᾷ. Δεῦτε τῇ σοφῇ τῶν Λειψάνων τε θεράποντος Χριστοῦ, εὐωδίαν μυστικὴν ἀφθόνως ἀρύσασθε, βρούει γὰρ τοῖς χρήζουσιν ἰάματα, ὡς πηγὴ ἀκένωτος διηνεκῶς διαμένουσα, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων ξηραίνει τὴν ἄβυσσον. Διώκει δαιμόνων τὴν πληθύν, καὶ ἀπελαύνει πολεμίων ἐχθρῶν, τοῖς ἐν πελάγει δὲ χειμαζομένοις, κυβερνήτης νοητῶς ἀναδείκνυται, καὶ τῶν πιστῶς προσερχομένων καὶ ἀσπάζομένων αὐτὴν ἐκ πόθου, ἐξαιτεῖται πρὸς Χριστοῦ σωτηρίαν ψυχικὴν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Περικυκλοῦντες τὴν λάρνακα τῶν Λειψάνων σε, μοναστῶν φωστῆρ Ἰωάννη σοφὲ, καθὼς περ πάλαι τὸν τάφον τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, οἱ τούτῃ ἐγγονοὶ· οὐ δάκρυα χέοντες, οὐδὲ θρήνοις κοπτόμενοι, ἀλλὰ χαρὰς ἀπλέτου πληρούμεθα, ἅπαντες πλουτοῦντες ἐξ αὐτῆς τὰς ἰάσεις, καὶ δοξάζοντες τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἐνθέως, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς, ψαλμικῶς τὰς

χεῖρας κροτήσωμεν, καὶ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, βοήσωμεν λέγοντες· Χαίροις ὁ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ὧμων ἀράμενος, καὶ ἐν αὐτῷ τὸν παλαιὸν σὺν ταῖς ἐπιθυμίαις συσταυρώσας ἄνθρωπον· Χαίροις φωστήρ τῆς Κρήτης παμφαέστατε, ἡ τῆς Οἰκουμένης ἀγαλλίαμα φαιδρὸν· Χαίροις νοσέντων ἐπίσκεψις καὶ θλιβομένων χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις· τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σὺ πιστῶς, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας ἡ περιστάσεως, λύτρωσαι ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σὺ Πάτερ, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Χριστὲ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τὴν ζωοπάροχον νέκρωσιν ἐνδυσθεὶς Ἰωάννη, καὶ ὡς γνήσιος μύστης ἐκμιμησάμενος ὅλον ἐνέκρωσας σεαυτὸν, ἡ τῷ Κόσμῳ Θεόφρον τεθνηκῶς, τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν εὖρες ὄντως τὴν ἀκήρατον· ἀλλ' ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν κινδυνεύοντας ψυχικῶς εἰς θάνατον, νῦν ἀνάστησον, ἡ ταῖς ἐπισκέψεσι τῆς σῆς ἀκοιμήτης πρεσβείας ἐνίσχυσον ἡμᾶς, αἰεὶ τὴν θεϊκὴν δεξιὰν ἐπικαλούμενος.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Εν τῇ καρδίᾳ σου, Πάτερ, τὸ θεῖον πῦρ εἰσδεξάμενος, τὴν τῶν ἐντολῶν ἐργασίαν, πυρσὸν ἀνήψας ὑπέρλαμπρον· ὅθεν καταυγασθεὶς τὴν διάνοιαν, ὁλολαμπρῆς ἐχρημάτισας· ἐκ ἔδει γὰρ τεθεῖναι λύχνον ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ὡς λυχνίαν τὴν

Κρήτην χρησάμενος, φέρων σεαυτὸν ἐπέθηκας, φαίνων πᾶσι, τοῖς ἐν τῇ Κρήτῃ Ὅσιε Πάτερ· καὶ τεῦθεν τοὺς ἐξ ἀπάσης γῆς ἡ θαλάσσης, πρὸς τὴν σὴν μάνδραν ἐχειραγώγησας, ἡ ἐν ταῖς ἐνθέοις σὺ διδαχαῖς, τὴν τοῦ Εὐαγγελίου τρίβον ὁδεύειν ὠδήγησας. Διὸ Πατέρων κλέος Ἰωάννη Σοφὲ, τῷ τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος φωτὶ παριστάμενος, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων πρέσβευε τῶν ἐν τῷ βίῳ δεινῶν ῥυσθῆναι, καὶ πρὸς φῶς καταντῆσαι τὸ ἀνέσπερον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ θεοχώρητος ναὸς, ἡ Θεοτόκος ἐν Ναῷ Κυρίου προσάγεται, ἡ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται, σήμερον τὰ τῶν Ἀγίων Ἀγία ἀγάλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἐορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα αἱ συνήθειαι εὐχαί.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ στιχηρὰ προσόμοια· Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντα τὰ τοῦ βίου ἀληθῶς, διὰ τὸν Χριστὸν Ἰωάννη Πάτερ κατέλιπες, γένος σὺ πατρίδα τε καὶ πᾶσαν ὑπαρξιν, καὶ πτωχείαν ἀμέτρητον, ἡγάπησας ἵνα, ὁλβον ἀναφαίρετον ἐν τῇ ἀλήτῳ ζωῇ, λήψῃ μετὰ πάντων Ἀγίων, ὅταν ἔλθῃ κρῖναι τὰ ἔργα πάντων ὁ κριτὴς ὁ εὐδιάλλακτος.

Τίμιος ἔναντίον Κυρίου.

Ενδον τῆς καρδίας σου Σοφὲ, ἔχων Ἰωάννη τὸν ζῆλον τὸν ἐπουράνιον, κόνιν, τέφραν, ὄναρτε, πάντα τὰ γῆινα, καὶ σκιάς ἀσθενέστερα λελόγισαι εἶναι, ὅθεν κατεμίσησας, ταῦτα πανόλβιε, νῦν δὲ εἰς αἰώνια φθάσας, καὶ ἡμᾶς τὸν Κύριον ὦν περ, καταξιωθῆναι καθικέτευε.

Στόμα δικαίου μελετήσῃ.

Μάκαρ Ἰωάννη εὐσταλῶς, τὴν τῆς ἐρημίας στενὴν τε καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν, ὠδεύσας ἐπόμενος τοῖς θείοις ἴχνεσιν, Ἰωάννου τοῦ κήρυκος, Θεοῦ τοῦ φανέντος, ἄκρα ἀγαθότητι διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς· ὅθεν καὶ δεδόξασαι Πάτερ, δόξῃ οὐρανίῳ ἀπαύστως, ἅμα σὺν Ἀγγέλοις εὐφραινόμενος.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν. Διὰ γὰρ σοῦ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθεΐαν πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν· Ἀγγέλων συνόμιλε, δικαίων ὁμόσκηγε καὶ Ὀσίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Θεοτοκίον.

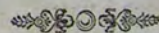
Μετά τὸ τεχθῆναί σε Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν Ναῷ Κυρίου τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γα-

βριηλ ἀπεστάλη πρὸς σέ τὴν πανάμωμον, τροφὴν κομίζων σοι· τὰ Οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὁρῶντα τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνώσαν· διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἡ ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος α'.

Τοῖς ἐν Κρήτῃ εὐχέτης καὶ τοῦ Κόσμου ὑπέρμαχος, καὶ ἡγιασμένος ἐφάνης, Θεηγόρε πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννη, τελεία πολιτεία Οὐρανοῦ, καὶ ἄπειρα χαρίσματα λαβὼν, θεραπεύεις τὰς νόσους, καὶ πάντας τοὺς πιζῶς προσκαλουμένους σε· δόξα τῷ ἀναδείξαντί σε ἱερὸν, δόξα τῷ σέ ἀγιάσαντι, δόξα τῷ ἐν τοῖς πέρασιν τοῦ Κόσμου, προστάτην θερμὸν ἀναδείξαντι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ,

Μετά τὴν πρώτην στιχολογίαν καθ. ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας σου.

Εν τῇ ἀσκήσει σου πάντας ἐξέπληξας, τὴν ὑπερθαύμασον Πάτερ ὁρῶντάς σου, διαγωγὴν καρτερικὴν, καὶ πρῶτος ἀναδέδειξαι, Ὁσιος καὶ ἄκακος, καθαρὸς καὶ ἀμίαντος, πύργος ἀκατάσειστος Ἰωάννη ἐν θλίψεσι· διὸ καὶ νῦν μεγίστην λαμβάνεις, δόξαν παρὰ τοῦ στεφοδότου Χριστοῦ.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς συμπαθείας σου πλοῦτον τὸν ἄμετρον, καὶ δυναστείας σου κράτος τὸ ἄμαχον, ἀναλαβόμενος εἰς νοῦν, προσέδρα-

μον τῇ σκέπῃ σου· θλίψει συνεχόμενος, καὶ δεινῶς ἀπορούμενος, κράζων ἐκ βαθέων μου τῆς καρδίας σὺν δάκρυσιν· Παρθένη Θεοτόκε βοῶ σοι, σῶσόν με σῶσον τὸν ἀνάξιον.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογ. καθ. ἤχος α'.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Υμνοῦμεν τὴν σεπτὴν καὶ Ἀγίαν σου μνήμην, τὴν πᾶσι τοῖς πιστοῖς, χορηγοῦσαν ἀφθόνην, τὴν ἴασιν Μακάριε, τοῖς ἐκ πόθου κραυγάζουσι, σῶσον Ἄγιε, ἡμᾶς τοὺς δούλους σου σῶσον, ταῖς πρεσβείαις σου, ταῖς πρὸς Θεὸν Ἰωάννη, τῆς Κρήτης ὑπέρμαχε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὸν πάντων Ποιητὴν καὶ Θεὸν σου καὶ Κτίστην, Πανάμωμε Ἀγνή, διὰ Πνεύματος Θείου, ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας, ἃ φθορᾶς δίχρα τέτοκας, ὃν δοξάζοντες, σὲ ἀνυμνεῖμεν Παρθένη, ὡς παλάτιον τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, καὶ Κόσμου ἀντίληπτον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον καθ. ἤχος δ'.

Τῶν Κρητῶν προϊέσασαι, σκέπων φρουρῶν Μάκαρ, τούτους πάσης θλίψεως, ἀπολυτρούμενος σαφῶς, Ἐρημιτῶν ωραιότατον κλῆος καὶ δόξα Ἰωάννη πανένδοξε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε, τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ πρεσβεία ἔτοιμος τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ· ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, καὶ μὴ παρόψη ἢ πάντων βοήθεια.

Οἱ Ἀναδαυμοί, τὸ α'. Ἀνείφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Πραεῖμενον ἤχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν ᾧ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Εἶτα τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Ἀγίου Εὐαγγελίου.

ΕΠΙΕΝ ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτῷ Μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστὲ τὸ φῶς τοῦ Κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω Ὅρος κειμένη· οὐδὲ καί τις λύχνον ἢ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε, ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν Νόμον, ἢ τοὺς Προφῆτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ, ἰῶτα ἐν, ἢ μία κεραία, οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ Νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται. Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων, καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν· ὃς δ' ἂν ποιήσῃ, καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ Ν'. Τὸ ἰδιόμελον, ἤχος β'.

Ηγάπησας Ἰωάννη τὴν ἀνωτάτω Φιλοσοφίαν, καὶ ἔξω Κόσμου ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα· καὶ ἔσοπτον ἀκηλίδωτον, Θεοῦ θεῖον ἀνεδείχθης, ἃ ὦν αἰεὶ ἡνωμένος φωτὶ, φῶς ἀπελάμβανες, καὶ τρανώτερον τοῦ Μακαρίου ἔτυχες τέλους, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ε', καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς η'.

Ῥοὴ α. ἤχος πλ. δ'. Ὑ γράν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν.

Αγγέλων ἰσότημος γεγονώς, καὶ τῷ θεῷ Θρόνῳ Ἰωάννη παρεστηκώς
Γάρωγῃ μοι πέμψον ἀνυμνήσαι, τὴν αὐλώδη πολιτείαν σου.
Γῆν τὴν φθειρομένην καταλιπὼν, γεώδη τε πάντα, καὶ γονέων τὸ
Δεῦγενές τῶν γῆθεν ἀναλύσας, Ἀγγέλων Μάκαρ ὁμοδίαιτος.
Δέμας ἐκδομάσας Πάτερ τὸ σὸν, ἐγκρατείας πόνοις ὡς ἀδού-
 λωτον διαμπαξ, δέδωκας τῶν τῆδε τῷ Δεσπότη, οὐ γὰρ δου-
 λεύειν γῆνιοις δεδίδαξαι.

Θεοτοκίον.

Ελύθη τῆς Εὐας ἡ ἐν Ἀδάμ, ἀρὰ Θεοτόκε, τεξαμένης σου τὴν
 χαρὰν τὴν ὄντως· διὸ σε κατὰ χρέος, ὡς εὐεργέτην ἡμῶν μεγα-
 λύνωμεν.

Ἑπερος Κανὼν τοῦ Ἀγίου, ἤχος δ'.

Α νοίξω τὸ στόμα μου.

Ακτίνα μοι θράβυσσον, φωτοειδῇ ἀκατάληπτε, Τριάς ἡ φωτί-
 ζουσα, τὴν Κτίσιν ἅπασαν, τὴν Πανήγυριν τοῦ Θεοῦ Ἰωάννου,
 ὅπως δι' αἰνέσεως ἐγκωμιάσαι μοι.

Μονὴν τὴν αἰώνιον, ἡ σὴ ψυχὴ ἐπεθύμησε, τῆς ἄνω Μακάριε
 Ἀγίας λήξεως, ἔνθα πέφυκε χορὸς ὁ τῶν Ἀγίων· ὅθεν ἀγαλ-
 λόμενος αὐτὴν κεκλήρωσαι.

Ανδρείως ἐπάλαισας, τοῖς διαβόλου παλαισμάσι, διὸ καὶ νενί-
 κηκας τῇ βοηθείᾳ Σοφέ, τοῦ παντάναντος Χριστοῦ τοῦ ἀθλο-
 θέτου, παρ' οὗ τὸ διάδημα νομίμως εἴληφας.

Θεοτοκίον.

Ρύσαι ἡμᾶς πάσης θλίψεως, πάσης ὀργῆς καὶ κακώσεως καὶ πάσης
 στενώσεως, καὶ ἐκ παντὸς πειρασμοῦ τοὺς ἱκέτας σου, Παρθένε
 Θεοτόκε, ἵνα σου τὸν ἄσπορον τόκον δοξάζωμεν.

Καταβασία. Α νοίξω τὸ στόμα μου.

Ῥοὴ γ'. Ζ ὃ εἶ τὸ στερέωμα.

Ζῶν νεκρὸς λελόγισαι, τῇ ἀποστάξει τοῦ σώματος· διὸ θανὼν
 ζῆς μετὰ Ἀγγέλων, εἰς αἰῶνας μακάριε.

Ηστραψας τοῖς πέρασιν, φωτοφανὴς ὡς τις ἥλιος, καὶ πανταχοῦ
 τὰς τῶν σῶν θαυμάτων, λαμπηδόνας ἐξέχεας.

Θησαυρὸν πολύτιμον, ἡ τῶν Κρητῶν κληρουχία σε ἔχει Σοφέ, καὶ
 τοῖς τῶν Λειψάνων θαυμασίοις φαιδρύνεται.

Ινα τὴν Οὐράνιον, κληρονομήσῃς ἀπόλαυσιν, Πάτερ, Σοφέ τοῖς γῆ-
 νοῖς πάντα, τὰ γεώδη κατέλιπες.

Θεοτοκίον.

Κλίμακά σε Πάναγνε, ὁ Ἰακώβ ἐθεάσατο, δι' ἧς Χριστὸς τὴν
 καταφθαρεῖσαν φύσιν καταβάς ἠλευθέρωσε.

Ἄλλος. Τ οὐς σοὺς ὑμνολόγους.

Τὰ σα κατορθώματα Τρισμάκαρ, ἀδύνατον γλῶσσα ἐξεπεῖν,
 ἄνθρωπος ζῶν ὡς Ἀγγελος, διὸ σε καὶ ἐδόξασεν ὁ Παντοκράτωρ
 Κύριος, ἐπουρανόις χαρίσμασιν.

Ως Μέγας φωστήρ, ὃ Ἰωάννη, τῆς Κρήτης ἐξέλαμψας Σοφέ, οὐ
 μόνον ἐν τοῖς ὅρεσιν, ἀλλ' ἐν παντὶ καὶ πάντοτε, τόπῳ καὶ
 χώρᾳ ἅπαντας, αὐγάζων θείαις λαμπρότησιν.

Λύσιν τῶν ἀπείρων μου σφαλμάτων, εὐχαῖς τοῦ Ὁσίου σου μοι
 δὸς, τῶν δεσμῶν τοῦ Σαρκίου μου, μετὰ τὴν λύσιν Κύριε, ὅπως
 ζωῆς τῆς κρείττονος, ὁ δύστηνος ἐπιτύχοιμι.

Θεοτοκίον.

Οὐ κέκτημαι δάκρυα τοῦ κλαῦσαι, τὰ πταίσματα οἱμοὶ τὰ
 ἐμὰ, τὰ τὴν ψυχὴν μου βλάπτοντα· διὸ εἰς σὲ τὴν εὐσπλαγχνον,
 πᾶσαν ἐλπίδα Πάναγνε, ὁ δυστυχὴς ἀνατίθην.

Καταβασία. Τ οὐς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν τῇ γαστρί.

Τῆς σαρκὸς ἐκμαράνας τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ πάθη νεκρώσας
 ζήλῳ Θεοῦ, ὅλον καθιέρωσας σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου, ἀγ-
 χιστὰς καὶ πλοῦτον οὐδὲν λογισάμενος, πάντα καταλείψας

τοῦ Κόσμου τὰ βέοντα· ὅθεν ἀνεδείχθης Ἰωάννη Τρισμάχαρ, Κρητῶν κλέος τίμιον, ἀσωμάτων συνόμιλος, ὦν χοροῖς ἀγαλλόμενος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἐτερον. Ὅμοιον.

Αρετῶν εἰς τὸ ὕψος σὺ ἀνελθὼν, καὶ τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων καταμαθὼν, ἄπασαν ἐξέφυγες κοσμικὴν Πάτερ σύγχυσιν, καὶ τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὧμων ἀράμενος Ὅσιε, συγγενεῖς καὶ πλοῦτον, οὐδόλως λελόγισαι· ὅθεν ἐπαξίως, συνελθόντες ἐν πίστει, τελοῦμεν τὴν μνήμην σου, τὴν ἀοίδιμον ἔνδοξε, Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θιστοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη, δύο λεπτὰ, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου. Σὺ γὰρ ὥφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἶε με ἐξαίρουσα, ὅθεν ὡς ἐκ μέσσε, φλογίζεσθαι καμίνε, ῥυσθεῖς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου Χριστὲ Κύριε.

Αἵτμα σφοδρὸν, πρὶν Ἐρυθραῖον ἐμέρισε, ὁ Προφήτης Μωϋσῆς ῥυόμενος, ἐκ τῆς Αἰγύπτου τὸν Ἰσραὴλ, Σταυροῦ τῇ δυνάμει, σὺ δ' ὦ Ἰωάννη Μακάριε, ἔθης ἐπὶ θαλάσσης, πλείων ὡς δι' ὀλκάδος, τοῦ Δεσπότη σου πίστει νευρούμενος.

Μαθητευθεὶς, τῷ μεθιστάναι διδάξαντι, τοῖς κτωμένοις πίστιν ὡς σινάπεως κόκκον, τὰ ὄρη καὶ τοὺς βουνούς· Ἰωάννη Μακάρε, τὸ σῶμα πίστει καθώπλισας, καὶ γέγονας ὁδότης, ἀποντίξω; Θαλάσσης, ἐξιστῶν τοὺς ὀρῶντάς σε Ὅσιε.

Ναῖων ποτὲ, ὁ Ἰωᾶς θείῳ νεύματι, ἐν Θαλάσσει τῷ κήτει ἐφέρετο, σῶμα κτωμένῳ τε καὶ πνοῇ, σὺ δὲ Θεοφόρε, ἐφέρου νῦν ἐν τοῖς κύμασι, δι' ἄπνοος παλίου, θαυμαστός ἐν ἀγίοις σὺ, ὑπάρχεις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θιστοκίον.

Ολὴν ἐν σοὶ, νῦν τὴν ἐλπίδα μου τίθιμι, Παναγία σῶσόν με πρεσβείαις σου, ἢ τὸν Θεὸν τέξασα σαρκί, ἢ πρὸς τρίβους θείας, τὸν ἄθλιον καθοδήγησον, ἵνα σοι κατὰ χρέος ἐκδοήσω τὸ Χαῖρε, τοῦ Ἀγγέλου, Παρθένε σωζόμενος.

Ἄλλος. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Σὲ τὸν ἀντιλήπτορα καὶ βοηθὸν, ἔχουσα ἡ Κρήτη θερμώτατον πρὸς τὸν Δεσπότην, τῶν ἀπάντων πρεσβευτὴν, ῥῶσιν λαμβάνει πάντοτε· ὅθεν σοῦ γεραίρει τὰ λείψανα.

Ιατρῆϊον ἄσυλον παντοδαπῶν, νόσων τὰ σὰ Λείψανα ἅπαντες οἱ ἐν τῇ Κρήτῃ κεκτημένοι εὐλαβῶς, τὴν σὴν πανηγυρίζουσι, μνήμην Ἰωάννη Θεόσοφε.

Ενδὸν ἐν καρδίᾳ σου Πάτερ σοφέ, ἔχων Ἰωάννη τῆς κρίσεως αἰετὸν φόβον, καθ' ἐκάστην τὸν Κριτὴν, τῷ πένθει ἐξευμένιζες, ἄληκτον χαρὰν διὸ εἴληφας.

Θιστοκίον.

Ρῦσαί με Πανύμνητε, ἢ τὸν Θεὸν Ἀχραντε Παρθένε κυήσασα· πάσης ἀνάγκης, καὶ παντοίων πειρασμῶν, νόσου δεινῆς καὶ μάστιγος φθόνου καὶ θυμοῦ τὸν ἐκέτην σου.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Ῥδὴ ι'. Φώτισον ἡμᾶς.

Πύλιν τὴν στενὴν, καὶ ὁδὸν διελθὼν Ὅσιε, τὴν τεθλιμμένην τε καὶ δύσβατον πύλιν εὔρες, ἀκωλύτως τὴν οὐράνιον.

Ρόδον ὡς λαμπρόν, ἢ Κρητῶν σε Πάτερ Ὅσιε, κληρουχία φέρει χαίρουσα, ἐγκαυχωμένη τοῖς ἐξαίσις τῶν θαυμάτων σου.

Τὴν ἐν συμφοραῖς, Θεοφόρε ἀπεκέχρητο τὴν παναγίαν σου ἐπίκλησιν; καὶ οὐκ εὐθέως ἐρρύσθη τῇ προστασίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Υετὸν ἡμῖν ἡ τεκοῦσα τὸν οὐράνιον, τὴν παναθλίαν μου ὑέτισον ψυχὴν τῇ δρόσῳ Ἀγνῇ τῶν θεῶν πράξεων.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Οὐ πόθῳ Μακάριε, τὸ σὸν καλοῦντες ὄνομα, οἱ ἐν τοῖς κινδύνοις Ἰωάννη, πάντες εὐθέως τὴν παρὰ σοῦ ἀρωγὴν, πλουσίως λαμβάνουσι· διὸ νῦν τοῖς προσκαλοῦσί σε, Πάτερ τάχος βοήθησον.

Μυρίζουσι πάντοτε, τὰ λείψανά σου Ἄγιε, κρίνα τοῦ ἀγροῦ ὡς περ Τρισμάκαρ, βρύοντα μύρα ἐν τῇ σορῷ ὡς πηγὴ, ἀκένωτα, πάντες οὖν ἐξ ὧν, δεῦτε ἀρυσώμεθα, ἵνα λάβωμεν ἴασιν.

Οβίος σου ἔνθεος, τὰ ἔργα σου πανθαύμαστα, ἐξέστη τὰ σύμπαντα ὁρῶντα, ἔνσαρκον ὄντα, σὲ ἐν τῇ γῇ ὡς βροτὸν, ἄσκαρον νικῶντα τοὺς ἐχθροὺς, πάντας τοὺς ἀσάρκους τε, ὄντως θαῦμα παράδοξον.

Θεοτοκίον.

Νῦν κράζοντα δέξαι με, βοῶντα μὴ ἀπώσῃ με, Παρθένε Μαρία μὴ παρίδῃς, τοῖς λυπηροῖς τε περιαντλούμενον, καὶ κατατρυχόμενον δεινῶς, τὸν πιστῶς προστρέχοντα, τῇ σῇ σκέπῃ Πανύμνητε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὁδὴ 5. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αμπρύνεται τῇ φαιδρᾷ, καὶ παμφαεῖ πανηγύρει σου, τὸ τῶν Κρητῶν μυστικῶς, φιλέορτον σύνταγμα, Ἰωάννη πάνσοφε, καὶ τοῖς τῶν θαυμάτων, ἐξαισίσις ἀγλαΐζεται.

εἰς ποιμένος σοφὲ, θηρίον ὡς περ τετόξευσαι, καὶ θέλος ἀγροικικόν, οὐρανὸν ἀνέψξε, τὰς πύλας σοι Ὅσιε, ἀσκητὰ καὶ

Μάρτυς, Ἰωάννη παμμακάριστε.

Ως μέγαν ὡς θαυμαστὸν, προστάτην ἡμῶν τιμῶμέν σε, ὡς κορυφὴν ἀσκητῶν καὶ θεῶν ὠράσμα τῶν Μαρτύρων σέβωμεν Ἰωάννη Μάκαρ, Κυδωνίας τεῖχος ἄρρηκτον.

Θεοτοκίον.

Ως μόνην τῶν Σεραφεῖμ, ἐνδοξοτέραν ὑμνοῦμέν σε, εὐλογημένη Ἀγνή, Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, ἀσπέρως Θεόνομψε, ὡς περ αἱ χορεῖται, Προφητῶν σαφῶς προήγγειλαν.

Ἄλλος. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ακούων Πάτερ σοφώτατε, τὸ λέγον ὅστις θέλει ὀπίσω μου, εὐθὺς προσέδραμες, Κόσμου ἀφείς τὸ ἀμφίβληστρον, τοὺς ὁπαδοὺς μιμούμενος τοῦ Δεσπότη σου.

Χριστοῦ τῷ ἔρωτι Ἄγιε, τρωθεῖς οὐκ ἀρεσὸν ἦν ἐν σώματι, ζῆν ἀλλ' ἐν Πνεύματι· ὅθεν ὡς ἄλλος Ἀπόστολος, τὸ ζῆν ἐμοὶ Χριστὸς ἀνεκράνυγας.

Οὐκ ἔχεις Πάτερ φιλούλον, ἐν σοὶ πῦρ, μᾶλλον ὕδωρ ἀλλόμενον, λιταῖς οὖν Κύριε, νῦν καὶ ἡμῖν τοῦ Ὁσίου σου, δὸς καὶ εἰς τὸν αἰῶνα, σὺ μὴ διψήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην φέρω Πανάχραντε, ἐλπίδα καὶ ἀσάλευτον στήριγμα, σὲ ἀπροσμάχητον, τεῖχος καὶ σκέπη καὶ φύλακα, καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι τὴν Ἀειπάρθενον.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον ἤχος δ'.

Οὐψθεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν ἀσκητῶν τὴν καλλονὴν καὶ προστάτην, Κυδωνιάων οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, νῦν Ἰωάννην στέψωμεν γηθόμενοι, σήμερον ἀπαίρει γὰρ, πρὸς τὰς θείας ἐπαύλεις, δωρεὰν ἰάσεων ἀπονέμει τοῖς πίστει, τὴν ἱεράν πανήγυριν αὐτοῦ, ἐπιτελοῦσι καὶ πόθῳ γεραίρουσι.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν τοῦ Κυρίου ἀσκητὴν, ἅπαντες ὧ φιλέορτοι ἀσματικῶς συνελθόντες Ἰωάννην ἀνεφημίσωμεν. Οὗτος γὰρ τὸ τοῦ Σωτῆρος ἐλαφρὸν φορτίον, ἐπ' ὤμων ἀράμενος, καὶ τὴν γεσηρὰν

ἀπόλαυσιν ἀπωσάμενος, τῷ τὰς ἡμῶν ἁμαρτίας ἐν Σταυρῷ καθελώσαντι, εὐθαρσῶς ἠκολούθησε, καὶ τὰ πάθη νεκρώσας τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν ἀπηθάρτισε, καὶ συμπολίτης τῶν τῷ Χριστῷ εὐαρεστησάντων γενόμενος, πρεσβεύει τῷ Σωτῆρι διηνεκῶς, εἰρήνην σταθεράν δωρηθῆναι τῷ Κόσμῳ παντὶ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, τοῖς τοῦτον ἐκ πόθου γεραίρουσι.

ΤΩ, ΑΥΤΩ, ΜΗΝΙ Ζ'.

Ἐορτάζομεν τὴν κοίμησιν τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τῶν Ἐννεήκοντα Ἐννέα, τῶν ἐν τῇ Κρήτῃ λαμπάντων, Μετὰ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΟΥ

ΚΑΙ ΣΥΝΑΣΚΗΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- † ἔλος εἴληφεν οἱ Πατέρες ἐν Κρήτῃ.
 Ὡς ἀστέρες λάμπαντες ἐν τῇ ἑρήμῳ.
 Δ εὐτα πρὸς ἡμᾶς, εἰς τὰ τερπνὰ τοῦ πόλου.
 † ὦν Πατέρων λέγουσιν οἱ τερπνοὶ νόες.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ.

- † λαμψεν ὡς ἥλιος ἐν τῇ ἑρήμῳ.
 Α κτίσιν ἰάσεων παντοίων νόσων.
 † ἑδομάτι Ὀκτωβρίῳ μῦσε χαριτώνυμος Ἰωάννης.

ΟΥΤΟΣ ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὑπῆρχε γέννημα καὶ θρέμμα τῆς καρποφόρου Αἰγύπτου μετὰ καὶ ἄλλων τριάκοντα ἕξ, οἵτινες ἀναχωρήσαντες δι' ἀγάπην Χριστοῦ ἀπὸ τὴν πατρίδα των ἦλθον εἰς τὴν Κύπρον, καὶ ἐκεῖ εἰς ὀλίγας ἡμέρας εὐγῆκεν ἡ φήμη των εἰς ὅλην τὴν νῆσον, καὶ συνέτρεχον πολλοὶ καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἔφευγεν χωρὶς νὰ ὠφεληθῇ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ. πολλοὺς γὰρ ἀσθενεῖς καὶ κακῶς ἔχοντας ἐθεράπευον.

† εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν νῆσον τῆς Κύπρου εὐρίσκοντο καὶ ἕτεροι τριάκοντα ἑννέα Πατέρες, εἰς διαφόρους τόπους ἀσκητικῶς πολιτευόμενοι. Ἀκούσαντες δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀρετὴν τῶν Ὁσίων ὑπῆγον

καὶ ἐνταμύθησαν μετ' αὐτῶν καὶ ἔζων ζῶν ἐνάρετον καὶ ἀσκητικὴν. πάλιν δὲ φεύγοντες ἀπὸ τὴν Κύπρον ἦλθον εἰς τὴν Ἀττάλειαν, καὶ ἐκεῖ εὐρήκασιν ἄλλους εἰκοσιτέσσαρας Πατέρας, οἱ ὅποιοι ἠνώθησαν μετ' αὐτῶν καὶ αὐτοὶ, καὶ ἔγεινεν ὁ χορὸς τῶν Πατέρων Ἐννεήκοντα Ἐννέα. Καὶ μὴ θαυμάσητε ὅτι δὲν ἦσαν ἑκατὸν σωστοί, διότι εἶχον τὸν Χριστὸν διὰ κεφαλὴν, ὥστε ἦσαν πάλιν ἑκατόν. Διατρίψαντες δὲ ὀλίγον καιρὸν εἰς Ἀττάλειαν, παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τόπον ἀρμόδιον, ὥστε νὰ μὴ τοὺς ἐλέπωσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ τοὺς δοξάζωσι. διότι πολλὰ τοὺς εὐφημοῦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἐκείνου. Βλέπων δὲ ὁ Θεὸς τὸν πόθον ὃν εἶχον νὰ ἡσυχάσωσιν, ὠδήγησεν αὐτοὺς νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ τὴν Ἀττάλειαν καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ἐμβάντες ὅλοι εἰς ἓν Καραβίον ἦλθον εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ποθουμένην Κρήτην. ἔτυχεν ὅμως ἐναντίος ἄνεμος ὅτε ἐπλησίασαν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀββάξωσιν, ἐκινδύνευσεν δὲ νὰ συντριφθῇ καὶ τὸ πλοῖον. καὶ τοῦτο ὅλον γέγονεν, ἵνα δείξῃ ὁ Θεὸς τὴν δύναμίν του εἰς τοὺς Κρήτας, ὅτι πλείότερον δύναται νὰ βοηθῇ τοὺς δούλους του μ' ἐν κομματίον ραβδίου καὶ ράσσου, (καθὼς θέλετε ἀκούσαι ὅτι ἔκαμεν εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην), παρ' ὅσον δύνανται σπαθία καὶ κοντάρια, τὰ ὅποια ἐκεῖ μετεχειρίζοντο. Καὶ ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἡμπόρουν ἀπὸ τὸν πολὺν ἄνεμον νὰ πιάσωσιν εἰς τὴν Κρήτην, ἔδραμον εἰς τὸ ἀντίπερα νησίδιον ὀνομαζόμενον Γαῦδος, τὸ ὁποῖον εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὴν Κρήτην μίλια τεσσαράκοντα, καὶ ἐκεῖ ἔμειναν ἡμέρας κδ'. Εἶτα διὰ προσευχῆς τῶν Ἀγίων ἔγεινε πάλιν μεγάλη γαλήνη, καὶ τότε οἱ Ἅγιοι ἐμβάντες εἰς τὸ πλοῖον ἦλθον εἰς Κρήτην. Θέλων ὅμως ὁ Θεὸς νὰ δοξάσῃ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην καὶ νὰ φανερώσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀρετὴν του, τὸν ἐσκέπυσεν ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμᾶτο, καὶ δὲν εἶδον αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ ὅτε ἔφυγον. Ἐμείνε λοιπὸν ἐκεῖ εἰς τὴν Γαῦδον, καὶ τοῦτο ἦτον, ὡς εἴπομεν, θέλημα Θεοῦ διὰ νὰ γενῇ τὸ παράδοξον καὶ φοβερὸν θαῦμα, ὅπερ θέλετε ἀκούσαι. Ἀφ' οὗ λοιπὸν εὐγῆκαν οἱ εὐλογημένοι Πατέρες εἰς τὴν Κρήτην ἀνέζητησαν τὸν Ἰωάννην, καὶ τῷ τῆς ἀγάπης καὶ ἐλπίδος πόθῳ ὃν εἶχον εἰς τὸν Θεόν, ἐστάθησαν μετὰ πίστεως μεγάλης καὶ ἐφώνησαν

ἀπὸ τὴν Κρήτην ἕως εἰς τὴν Γαῦδον, ἀδελφε' Ἰωάννη, ἔλθε πρὸς ἡμᾶς ἀφ' ὅθως καὶ μὴ δειλιάσης· καὶ ὁ Ἅγιος ἔρχεται μὲ μεγάλην πίστιν εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ κάμνων τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ ἀπλώσας τὸ ράσσον του εἰς τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης, καὶ θέσας τὴν ῥάβδον αὐτοῦ ὡς κατάρτιον καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ράσσου τε ὡς ἄρμενον, προσηύχετο μὲ πίστιν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ὁ Θεὸς νὰ περάσῃ ἀβλαβῆς εἰς Κρήτην νὰ ἀπολαύσῃ τοὺς Ἀδελφούς. Ὁμοίως καὶ οἱ ἄλλοι Πατέρες προσηύχοντο μετὰ πίστεως ἵνα τύχωσι τὸ ποθοῦμενον. Καὶ πάλιν ὁ Ἰωάννης ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ λέγων τὸ Ἅγιον Σύμβολον καὶ ἄλλα κατανυκτικά, Ψαλμούς καὶ Τροπάρια, ἔσφαγίσας τὸν αἰγιαλὸν τῷ σημείῳ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὸν μανδύαν αὐτοῦ, καὶ, ὦ τοῦ θαύματος! ἤρχισεν ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου νὰ πλέῃ τὴν θάλασσαν, καὶ οὕτω πλέων καὶ ψάλλων ἔτρεχεν ἀδιστακτικῶς πρὸς τοὺς Ἀδελφούς.

Καὶ φθάσας ὁ Ἅγιος εἰς τὴν Κρήτην ἔδωκεν αὐτῷ ὁ πρῶτος τῶν Ἀδελφῶν τὴν δεξιάν, καὶ ἀσπασάμενοι αὐτὸν ἅπαντες οἱ Ἀδελφοί, ἔψαλλον· «Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης συνδεόμενοι οἱ ἀνάξιοι τῇ δεξιᾷ σπύζοντι τῶν ὅλων, ἑαυτοὺς Χριστῷ ἀναθέμεθα, εὐαγγελιζόμενοι ὡς πᾶσιν εἰρήνην.» Ὡρᾶ τρίτῃ τῆς ἡμέρας ἤρχισεν ὁ Ἅγιος νὰ πλέῃ ἀπὸ τὸ νησίον τῆς Γαύδου καὶ εἰς τὴν ἑκτὴν ἐφθασεν εἰς τὴν Κρήτην ἀβλαβῆς καὶ ἀκύναντος. Ἀφοῦ λοιπὸν εὐφράνθησαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες διὰ τὸν θαυμαστὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἀπὸ τὴν Γαῦδον εἰς τὴν Κρήτην ἀνέβησαν ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη καὶ βουνὰ πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς Κρήτης, διὰ νὰ εὕρωσι κανὲν σπήλαιον, ὀνομάζεται δὲ αὐτὸ τῆς μεγάλης Πέτρας τοῦ Χάρακος, εἰς χωρίον λεγόμενον Ἀζωγυρέα καὶ ἐκεῖ ἔμειναν ἡσυχάζοντες ἔξ προσευχόμενοι. Ἡ τροφή των ἦτον ἀπὸ σκηνόκαρπον καὶ κεράτια καὶ χόρτα τῆς γῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ σπήλαιον ἦτο μικρὸν καὶ δὲν ἐχώρουν ὅλοι, ἐμοιράσθησαν εἰς δύο, καὶ οἱ μὲν λς'. ἐπέρασαν ἀντίπερα τοῦ ποταμοῦ, εἰς ἐν σπήλαιον, οἱ δὲ λοιποὶ ἔμειναν εἰς τὸ πρῶτον σπήλαιον ἐφ' ὅρου ζωῆς αὐτῶν εἰς τὰ ὅποια σπήλαια εὐρίσκονται τὰ Ἅγια αὐτῶν Λείψανα τιμώμενα ὑπὸ τῶν πιστῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης φιλήσυχος

ὦν καὶ τῆς μοναξίας ἐραστῆς, μόνος μόνῳ Θεῷ προσευχόμενος, ἐπεθύμει τὴν μοναξίαν. Ἀρχίζων δὲ νὰ φανερώνη εἰς τοὺς ἀδελφούς τὴν γνώμην του, ἐζήτηε συγχώρησιν νὰ ἀναχωρήσῃ· οἱ δὲ Ἀδελφοὶ ἀκούοντες τοῦτο ἐλυποῦντο πολλὰ· ἀλλὰ βλέποντες τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτοῦ καὶ μὴ θέλοντες ἔδωκαν αὐτῷ ἄδειαν νὰ ἀναχωρήσῃ. Καὶ ποιήσαντες παράκλησιν καὶ ἐκτενῇ δέσειν προσηύχοντο· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐπειδὴ Ἰωάννης ὁ ἡμέτερος Ἀδελφὸς μέλλει νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ ἡμᾶς, ὀδηγήσον αὐτὸν νὰ περάσῃ τὴν ζωὴν του ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ, καὶ ἀξιώσον ἡμᾶς Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ χάρις σου οἰκονομήσει νὰ πληρώσῃ ὁ εἷς ἐξ ἡμῶν τὸ τέλος τῆς παρουσίας ζωῆς, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ (ἀξιώσον ἡμᾶς Δέσποτα) νὰ δώσωμεν τὸ κοινὸν χρέος τῆς Μεταστάσεως πάντες, καὶ σὺναξον ἡμᾶς σὺν αὐτῷ εἰς τὴν Οὐράνιον σου Βασιλείαν, Ἀμήν. Καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν ἔβαλεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μετάνοιαν ἔξ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς Ἀδελφότητος.

Καὶ τίς δύναται νὰ διηγηθῇ τί κακοπαθείας ἐπέρνα εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον; ἡ δὲ τροφή τοῦ Ἁγίου ἦτον τὸν μὲν χειμῶνα ἀπὸ χόρτα τῆς γῆς, τὸ δὲ καλοκαίριον ἀπὸ σκηνόκαρπον καὶ ἀγριοκεράτια, ζῶν ζωὴν Ἀγγελικὴν, μὲ ὀλονύκτους προσευχὰς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Ἀπὸ τὴν τόσῃν δὲ σκληραγωγίᾳ καὶ κακοπαθείᾳ δὲν ἠδύνατο νὰ στέκῃ πλέον ὀρθός, ἀλλ' ἐπεριπάτει κυρτὸς ὡς κτῆνος. Καὶ μιᾷ τῶν ἡμερῶν, τῇ σ' τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅτε καὶ ὁ Θεὸς ἔμελλε νὰ τὸν δοξάσῃ, εὐγῆκε νὰ εὕρῃ τὴν συνειθισμένην τροφήν, καὶ ἐπεριπάτει, ὡς εἴπομεν, ὡς ζῶν τετράπουν. Ἄλλ' εἷς ποιμὴν προβάτων, νέος ἐπιτήδειος εἰς τὸ τόξον, πορευόμενος εἰς τὸν λόγιον ζητῶν νὰ εὕρῃ τίποτε κυνήγιον, καὶ ἰδὼν τὸν Ἅγιον ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο ζῶν· ὅθεν διεύθυνε τὸ τόξον καὶ ἐτόξευσεν αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν· εὐθὺς δὲ ὁ Ἅγιος γνωρίσας ὅτι τὸν ἐθανάτωσε τὸ βέλος, ἔκαμε προσευχὴν εἰς τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ φθάσῃ ζωντανὸς εἰς τὸ σπήλαιον, ὃ δὲ ποιμὴν ὁ τοξεύσας τὸν Ἅγιον ἔτρεξε νὰ εὕρῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐτόξευσε. Βλέπων ὅμως σταλαγματίας αἵματος καὶ ἀκολουθῶν αὐτὰς ἔρχεται εἰς τὸ σπήλαιον

καὶ βλέπει τὸν Ἅγιον ἔτι ζῶντα, ἔχοντα τὰς χεῖρας δεμένους σταυροειδῶς, καὶ τὸ βέλος εἰς τὴν καρδίαν, καὶ εὐθὺς πίπτει κατὰ γῆς ἀσπαζόμενος τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, κλαίων καὶ ὀδυρόμενος ἔλεγεν, ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα τὸν ταλαίπωρον, τί ἔπαθον σήμερον; φεῦ μοι τῷ ἀθλίῳ, πῶς ἐτυφλώθην καὶ ἔγεινα φονεὺς εἰς ἄνδρα Δίκαιον καὶ Ἅγιον; τί νὰ γένω; τί νὰ κάμω; οὐκ ἔχω ποῦ νὰ προσδράμω εἰμὴ μόνον εἰς σέ Ἅγιε δοῦλε τοῦ Θεοῦ νὰ συγχωρήσης τὸ σφάλμα μου καὶ νὰ παρακαλέσης τὸν Θεὸν νὰ μὲ ὁδηγήσῃ εἰς μετάνοιαν. Ταῦτα καὶ ἄλλα περισσότερα λέγοντος τοῦ ποιμένος μὲ δάκρυα, ὁ Ἅγιος μὲ ταπεινὴν καὶ ἡρεμὴν φωνὴν λέγει πρὸς αὐτόν· ὁ Θεὸς ὁ Ἅγιος τέκνον μου, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, νὰ σοῦ δώσῃ μετάνοιαν καὶ νὰ σοῦ συγχωρήσῃ τὸ ἀμάρτημα ὅπερ ἔκαμες σήμερον εἰς ἐμέ τὸν ἀνάξιον αὐτοῦ δοῦλον, καὶ νὰ σέ ἀξιώσῃ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἀμήν. Καὶ βουλόμενος ὁ νέος νὰ ἀναχωρήσῃ δὲν ἠδύνατο ἀπὸ τὴν πολλὴν εὐωδίαν καὶ ψαλμωδίαν τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων τὰς ὁποίας ἤκουεν ἄνωθεν, τριγύρω τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, ὅμως μετὰ πολλὴν ὥραν ὀδηγούμενος μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Ἁγίου εὐχῆκεν ἔξω τοῦ Σπηλαίου διὰ νὰ τὸν κηρύξῃ εἰς ὅλην τὴν περίχωρον τῶν Χανίων· κηρύσσων δὲ τὸν Ἅγιον ἔλεγε φανερά καὶ τὸ σφάλμα του, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀκουστὸν τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου ἐγένετο καθ' ὅλην τὴν Κρήτην, καὶ ἐπορεύοντο πλῆθος λαοῦ, καὶ ἐπροσκύνουν αὐτόν· καὶ οὐδεὶς ἀσθενὴς ἐπορεύετο μὲ Πίστιν, χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἰατρίαν. Ὅθεν βλέποντες οἱ Χριστιανοὶ τὰ θαύματα ὅσα ἐγίνοντο καθ' ἡμέραν, ἔκαμον τὸ Σπήλαιον ἐκεῖνο Ἐκκλησίαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου τὸ ὁποῖον Σπήλαιον καὶ ἡ Ἐκκλησία καθ' ἐκάστην ἡμέραν βρῶσιν θαύματα καὶ ἰάματα, καὶ οὐδεὶς ἐπικαλεῖται τὸν Ἅγιον τοῦτον μὲ πίστιν, ἢ εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς τὴν Θάλασσαν, καὶ νὰ μὴ λάβῃ ἐκεῖνο ὅπερ ζητεῖ ἀνίσως καὶ τὸ ζητούμενον εἶναι διὰ καλὸν τῆς ψυχῆς του. Οἱ δὲ λοιποὶ συνασκηταὶ τοῦ Ἁγίου οἱ Ἅγιοι Πατέρες, εὐρισκόμενοι εἰς τὰ ἄνω εἰρημένα Σπήλαια τοῦ Χωρίου Ἀζωγυρέα, καθὼς ἐξήτησαν τοῦ Θεοῦ (ὡς προείπομεν) ὅτι νὰ ἀναπαυθῶσιν ὅλοι μίαν ἡμέραν, οὕτω καὶ ἐγένετο· διότι τὴν ἡμέραν τὴν

ιδίαν, ὅτε ὁ βοσκὸς ἐφόνευσεν τὸν Ἅγιον Ἰωάννην εἰς τὸ Ἀκρωτήριον, κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἀνεπαύθησαν καὶ αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἰς τὰ προειρημένα Σπήλαια, εἰς τὸ Χωρίον Ἀζωγυρέα, ἐκοιμήθησαν δὲ ἀπὸ τὴν τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας ἕως εἰς τὴν Ἐβδόμην· καὶ καθὼς εἶναι κατὰ παράδοσιν, ὡς ἔλεγον τινὲς ἐντόπιοι, ἄλλοι ἦσαν ἀκοιμισμένοι ἐπάνω εἰς τὰ ῥαβδία των, ἕτεροι ἔκλιναν τὰς κεφαλὰς εἰς τοὺς ὦμους των, ἄλλοι προσευχόμενοι, καὶ ἕτεροι γονατιστοὶ, καὶ ἄλλοι ἄλλως, καὶ παρέδιδον τὰς μακαρίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ Κυρίῳ, ἱκετεύοντες ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρὸς Κύριον, ἐξαίρετως μὲν τοι ὑπὲρ τῶν ἐπιτελούντων τὴν Ἀγίαν μνήμην αὐτῶν. Ἐξήσαν δὲ εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον χρόνους πθ'. καὶ ἐκοιμήθησαν ὡς εἴρηται τῇ ς'. τοῦ Ὀκτωβρίου Μηνός· καθ' ἣν ἡμέραν ἑορτάζομεν καὶ τὴν μνήμην αὐτῶν ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, αχλὺ β'. Μετὰ τοῦτο δὲ ἐπειδὴ εἶναι ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου, καὶ Πανευφήμου Ἀποστόλου Θωμᾶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μετετέθη εἰς τὴν Ἐβδόμην τοῦ αὐτοῦ Μηνός, μετὰ Συνοδικῆς καὶ Πατριαρχικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου πρώτου Ἀλεξανδρείας, Λούκαρη λεγομένου τοῦ Κρητός· πέμποντες ἀεννάως ὑγείαν καὶ πάντα τὰ πρὸς Σωτηρίαν αἰτήματα, εἰς ἐκείνους ὅσοι μετὰ Πίστεως καὶ εὐλαβείας ἐπικαλοῦνται αὐτοὺς ἐν γῇ, ἐν Θαλάσσῃ, καὶ παντὶ τόπῳ εὐχαριστοῦντες Θεῷ ᾧ πρέπει δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν Ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Π αἰδὲς Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Μ ἔλη σαρκὸς καταμαράνας, τῆς ἀσκήσεως τοῖς πόνοις Θεοφόρε, καὶ ψυχὴν πρὸς ὁδὸν ἰθύνας Παραδείσου, εὐλογητὸς κραυγαῖς νῦν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Α λσεσι Πάτερ διατρίβων, ὡς φιλέρημος τετόξευσαι ὡς ζῶν καὶ τῶν γῆθεν λυθεῖς, ἀπαίρεις πρὸς τὰ ἄνω, ἔνθα φαιδρῶς ἀκούεται, ἤχος τῶν ἑορταζόντων.

Ράως πληροῖς τὰς ἐκείας, τῶν αἰτούντων σου παμμάκαρ Ἰωάννη, τὴν φαιδρὰν ἀρρώγη, ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσῃ, ὡς παρρησίαν κτώμενος, πρὸς Χριστὸν τὸν ζωοδότην.

Θεοτοκίον.

Κλίνην λυχνίαν καὶ παστάδα, σὲ προέγραψε τῶν Προφητῶν τὸ στίφος, καὶ χρυσὴν κιβωτὸν, ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν, χαῖρε Ἀγνὴ Πανάμωμε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Ἄλλος. **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Γέρας δόξαν τε, τιμὴν καὶ πλοῦτον ῥέοντα Πάτερ κατέλιπες, πρὸς τοῦ Χριστοῦ ἀκλινῶς, καὶ μόνον ἠτένιζες κάλλος καὶ ἔλεγες, ὑπερῦμνητε ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Βασιλεία ἡ Οὐράνιος τῶν πόνων σου, καὶ τῶν καμάτων τῶν σῶν γέρας σοι δίδεται, ἐν ᾗ παμμακάριστε ἐλέπεις τὸν Κτίστην σου, λέγων πάντοτε ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αρρώστιας χειμαζούσης με τὸν ἄθλιον, δεινῆς μακάριε, ταῖς ἐκείαις ταῖς σαῖς, ταχέως ἀπάλλαξον καὶ ψάλλειν ποιήσον, ὑπερῦμνητε ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι Δέσποτα τῆς κησάσης σε, τὸν πανοικτίρμονα, πρεσβείαις με θλίψων, καὶ τοῦ ἀσθέστου πυρὸς, καὶ ἄξιον ποιήσον τῆς Βασιλείας σου τὸν ἀνάξιον, ὅπως δοξάζω πάντοτε, τὴν πολλὴν σου εὐσπλαγχνίαν.

Καταβασία. **Ο**ὐκ ἐλάτρευσαν τῇ Κτίσει.

Ἡδὴ ἡ. **Ε**πταπλασίως κάμινον.

Ορη βουνούς καὶ φάραγκας, διελθὼν Πάτερ Ὅσιε, μόνῳ τῷ Θεῷ εὐαρεστῶν ἐκάστοτε, εἰς ὅρος κατήνησας τῶν ἀρετῶν καὶ γέγονας, μέγας βοηθὸς τῶν σὲ τιμώντων παμμάκαρ, ἐκ πόθου καὶ βοώντων, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σμῆνος λιπὼν Μακάριε, ἅτε σφόδρα φιλήσυχος, τῶν συνασκητῶν ἐπὶ τὰ λίκαν δύσθата ὁρέων διέδραμες τῆς νήσου διαιτώ-

μενος, τοῖς ἀλσοδεστάταις, καὶ πετρώδεσιν ἄντροις, κραυγάζων ἀσιγήτως, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαριεστάτην σήμερον ἑορτὴν οἱ φιλέαρτοι, ἐν τῇ πρὸς Θεὸν, σοῦ Μεταστάσει Ὅσιε, τελοῦμεν δοξάζοντες, Χριστὸν τὸν σὲ δοξάσαντα καὶ ἐν κατανύξει, ἀεννάως βοῶμεν· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμως τέτοκας, τὸν Δεσπότην καὶ Κύριον, καὶ πρὸ τῶν αἰῶνων ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψαντα, ὃν νῦν ἐκδυώπησον, ὡς παρρησίαν ἔχουσα, τῶν ἀμαρτιῶν μου τὸ ἀμέτρητον πλῆθος, κουφίσαι, καὶ εἰς πλάτος Παραδείσου εἰσάξαι, Παρθένε Θεοτόκε εὐλογημένη Κόρη.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ινα τὸν Χριστὸν μόνον κερδίσης, τὸν Κτίστην καὶ Βασιλέα πάσης Κτίσεως, πάντα ὥσπερ σκύβαλα, ἡγήσω μακάριε, ταῖς διδαχαῖς ἐπόμενος Παύλου τοῦ Κήρυκος, μεθ' οὗ νῦν τὸν Δεσπότην γεραίρεις, ἐν τῇ ἀθανάτῳ μονῇ ἀκαταπαύστως.

Ηρθης Ἰωάννη εἰς τὸ ὕψος, Παμμάκαρ τῶν ἀρετῶν ἐκτιναξάμενος, ὕλην τὴν ὀλέθριον, διὸ καὶ ὁ ὕψιστος Θεὸς τὴν ἄνω οἰκῇσιν, σοὶ ἐδωρήσατο· ὃν ὕμνοις ἀεννάως δοξάζεις, μετὰ τῶν Ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἀγίων.

Αμψον Θεαρχία ταῖς καρδίαις, τρισήλιε ταῖς σαῖς ἀἰγλαῖς τῶν ὑμνούντων σε, πάντας καταξίωσον, τὴν ἀπεριόριστον πανευλαβῶς καὶ ἀναρχον σέβειν ἐκάστοτε, οὐσίαν, ἣν καὶ νῦν προσκυνούμεν, καὶ δοξολογοῦμεν οἱ ταπεινοὶ σου δοῦλοι.

Θεοτοκίον.

Οἱμοι ὦ ψυχὴ μου πάναθλία, τῷ ζόφῳ τῆς ἀμαρτίας ὅλη πάντοτε, κρατουμένη κράζουσα, τῷ Θεῷ ἐπίστρεψον, τῆς σῆς Μητρὸς δεήσεις σῶσάν με Κύριε, τὸν εὐσπλαγχνόν σε, ἵνα δοξάζω ἐν τῇ μακαρίᾳ μονῇ τῶν ἀθανάτων.

Καταβάσιαι. Π αἰδὸς εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ῥδὴ θ'. Ἐ ξέστη ἐπὶ τοῦτο ὁ Οὐρανός.

Μ εγίστας ἀντιδόσεις παρὰ Θεοῦ, Ἰωάννη Παμμάρκαρ ἀπέληψας, πόνων τῶν σῶν, πᾶσι τῇ θαλάσῃ καὶ τοῖς ἐν γῇ, διηνεκῶς προϊστασθαι, ἐξελεῖν τε τούτους ἐκ συμφορῶν, εἰ μόνον ἐκ καρδίας πιστῶς ἐπικαλοῦνται, σὲ τὸν ἀπαύστως προστατεύοντα.

Ε ξέστησαν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, καθορῶσαι τὴν σὴν ὑπερθαύμαστον διαγωγὴν, σάρκα γὰρ φερόμενος ὕλικήν, τοὺς ἀσωμάτους ἔφθασας, τῇ ὑπεραύλῳ καὶ θαυμαστῇ, Πάτερ ἀκτμημοσύνη, ἡ Οὐρανῶν τὰς πύλας, ἀνεμποδίστως σοὶ ἀνέωξε.

Τ ῖς ἄρα οὐκ ἐξέστη Πάτερ θροτῶν, τῷ φρικώδει καὶ θείῳ θεάματι, μιᾷ ῥοπῇ πλήθος ἀναλύσαι συνασκητῶν, ἐν διαφόροις ὄρεσιν ἐνδιατριβόντων, καὶ πρὸς μονὴν μίαν κατοικισθῆναι, σὺν σοὶ τῆς ἁνῶ δόξης, ὡς θαυμαστός εἶ ἐν Ἀγίοις Χριστέ.

Η ὑλίσθης πρὸς τὰς ἁνῶ Πάτερ σκηναίς, τοῖς τιμῶσί σε νέμων ἐκαστοτε, λύσιν κακῶν, ἱασίν τε σώματος καὶ ψυχῆς, διὸ Κρητῶν ἀγλαΐσμα, καμῶν τὸ δυσίατον τῶν παθῶν, θεράπευσον καὶ δέξαι, τὸν δὲ τὸν αἶνον ὥσπερ, τοῦ σὲ τοξεύσαντος μετάνοιαν.

Θεοτοκίον.

Σ ωτήρα ἡ τεκοῦσα καὶ λυτρωτὴν, τῶν ἀνθρώπων Παρθένε Πανάμωμε, ῥῦσαι ἡμᾶς, πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, καὶ πρὸς τὰς θείας ἔθνην τρίβους Θεοτόκε σὺς ὑμνητάς, ἵνα σοὶ κατὰ χρέος τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, οἱ πιστοὶ μέλπωμεν σωζόμενοι.

Ἄλλος. Ἄ πας γηγενής.

Ρ ῶσιν τῆς ψυχῆς, Χριστέ καὶ τοῦ σώματος, τοῦ ἀγαπήσαντος, σὲ τὸν διὰ ἔλεος, πολὺ τὸν κόσμον φθορᾶς ῥυσάμενον, ταῖς ἱεραῖς δεήσεσι τοῦ σοῦ θεράποντος Ἰωάννου, δώρησαι τοῖς κρίζουσιν, ἐκ καρδίας ἡμῖν τὸ ἱλάσθητι.

Ο ρη καὶ βουνοί, πεδία καὶ φάραγγες Κρήτης αἰνέσατε, σήμερον τὸν Κύριον, τὸν δεδωκότα ἰσχὺν καὶ δύναμιν, τῷ Ἰωάννῃ ἁμα-

χον κατὰ τοῦ δράκοντος τοῦ δολίου, οὗ καὶ ἡμᾶς λυτρώσαι, ταῖς λιταῖς τοῦ Ὁσίου σου Δέσποτα.

Τ ῖς τῶν γηγενῶν, ἐξείπη τεράστια τὰ σὰ θαυμάσιε; ὄντως ἀναρίθμητα, ὑπάρχει πάντες ὅθεν ἀγόμενοι, τὸ ἱερόν σου Λεῖψανον ὠδοῖς γεραίρομεν, καὶ σὺ Πάτερ τὴν υἱεὶαν ἐνδύσας, τοῖς ἐκ πόθου αὐτὰ ἐξυφάνασιν.

Η Ζωαρχικὴ Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν, Πατὴρ ὁ ἀναρχος καὶ ὁ γεννηθεὶς υἱὸς ἀρρέύτως, ἐξ αὐτοῦ ὁ συνἀναρχος, καὶ τὸ ἀπειροδύναμον, καὶ συναΐδιον θεῖον Πνεῦμα, τὸ ἐκπορεύμενον ἐκ Πατρὸς, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς με λάμπρυνον.

Θεοτοκίον.

Σ ῶσόν με Ἀγνή, Θεὸν ἡ κηρύσσασα τὸν Πανοικτίρμονα, κείμενον ἀνάστησον, εἰς χάος Δέσποινα τὸν ἀνάξιον, τῶν ἀνυπόιστων θλίψεων καὶ τῆς κολάσεως τοῦ ἀσβέστου πυρός με ἐξάρπασον, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ δοξάζω σε.

Καταβάσιαι. Ἄ πας γηγενής.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ.

Γ υναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τ ὁ Θεῖον ἐγκαλλώπισμα τῶν ἀσκητῶν τιμήσωμεν, Κρητῶν τὸν ἄστυλον Πλοῦτον, τὸν Πάνσοφον Ἰωάννην, Κυδωνιῶν κραταίωμα· διπλοῦν γὰρ στέφος εἴληψε, δισσως πολιτευσάμενος, ἀθλητικῶς καὶ Ὁσίως, ὅθεν ἀξίως τιμᾶται.

Θεοτοκίον.

Π αρθένε Παναμώμητε, Κυρία μου καὶ Δέσποινα, τὸν σὸν υἱὸν ἐκδυσώπει, σὺν τῷ σεπτῷ Ἰωάννῃ πειρατηρίων ῥύσασθαι παντοίων τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ αἰωνίαν τεύξασθαι τῶν ἀγαθῶν Παναγία, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ. Ἦχος α΄.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, τὸν θαυμαστὸν προστάτην, Ἰωάννην τὸν θεῖον, τῆς Κρήτης καὶ γὰρ οὗτος Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ὑπὲρ αὐτῆς ἱκετεύει ἐκ πειρασμοῦ λυτρωθῆναι καὶ κολάσεως.

Δίς.

Η Πολυθαύμαστος Κρήτη σήμερον χαίρουσα, τὴν λάρνακά σου Πάτερ ἐγκωμίοις γεραίρει, αὐτὴ ἀεινάως βρύει καὶ γὰρ, τὰς ἰάσεις τοῖς κάμνουσι, τοῖς αὐτῆς πόθῳ προσψαύουσι καὶ θερμῶς, σῶσον Ἄγιε κραυγάζουσιν.

Υπὲρ ὑμῶν τῶν ἐν Πίστει σου τὴν Πανένδοξον, καὶ φωτοφόρον μνήμην, ἐκτελούντων μὴ παύση, Μάκαρ Ἰωάννη τὸν λυτρωτὴν, ἱκετεύων καὶ Κύριον, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ πυρὸς τοῦ αἰωνίζοντος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Οσιε Πάτερ Ἰωάννη Θεόσοφε, τίς ἐξείπη τοὺς ἀγῶνας τῆς σῆς ἀσκήσεως; τῷ γὰρ ἔρωτι Χριστοῦ πυρωθεὶς, γένος καὶ Πατρίδα σὺν τοῖς συνασκηταῖς σου κατέλιπες, καὶ μόνῳ τῷ Χριστῷ προθύμως ἠκολούθησας, ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ ὄρεσι, μετὰ τῶν Συνασκητῶν σου διαιτώμενος, ἐν σῶμα, καὶ ἐν Πνεῦμα γέγονας, αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν

Ἰησοῦν καὶ Θεὸν κεφαλὴν, σὺν τοῖς λοιποῖς κεκτημένος· διὸ καὶ τοῦ Μακαρίου τέλους ὑφ' ἐν σὺν αὐτοῖς ἀξιωθεὶς, ὁμοῦ τῷ Οὐρανίῳ νυμφίῳ ἐν Οὐρανοῖς συναγάλλῃ· ὡς οὖν ἔχων παρρησίαν Πάτερ ἀγιώτατε, μὴ διαλείπῃς σὺν αὐτοῖς πρεσβεΐαν ποιούμενος, τοῦ ἐξελέσθαι τὴν ποίμνην σου ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐκ πόθου τελοῦντας, διασώζειν ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου· ψδὴ γ' καὶ δ'.

Ο Ἀπόστολος, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον Ὀσιακά.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Πρὸς, Τὴν τιμιωτέραν.

Τῶν Θεῶν Πατέρων θεῖον βλαστὸν, ἀσκητῶν τὸ κλέος, καὶ τῆς Κρήτης τὴν καλλονήν, τὸν θερμὸν προστάτην τῶν ἐπικαλουμένων, τὸν μέγαν Ἰωάννην πάντες τιμήσωμεν.

ΜΑΚΑΡΙΣΤΑΡΙΑ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ

Εἰς τὴν Κοίμησιν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΟΥ.

Μακαρίζομέν σε Ἰωάννη σοφέ, καὶ τιμῶμεν τὴν σορὸν τῶν Λειψάνων σου, ὡς ἀντίτυπον τῆς θείας σου μορφῆς.

Μακαρίζομέν σε Ἰωάννη φωστήρ, καὶ τὴν κόνιν τῶν Λειψάνων σου σέβομεν, καὶ τὴν ἐνδοξον δοξάζομεν ταφήν.

Τῶν ναμάτων θείων, ἀναβλύζει κρουνούς, ἡ σορὸς ἡ τῶν Λειψάνων σου Ὅσιε, καὶ δωρεῖται τοῖς προστρέχουσι Πιστῶς.

Λύων πάντα πάθη, τῆς καρδίας μου νῦν, ὅπως ἄσωμεν ὠδὴν ἐπιτάφιον, τοῦ τὴν Κρήτην ὠραίσαντος σαφῶς.

Τῶν Ἀγγέλων ὄμιλος, καὶ βροτῶν ἡ πληθὺς, τὴν Ἀγίαν σου καὶ Θεῖαν Μετάστασιν, συναφθέντες ἐορτάζουσι φαιδρῶς.

Η Σορὸς ἡ θεία τῶν Λειψάνων σου νῦν, ἀγιάζει τοὺς πιστῶς ἐκτελουντάς σου, τὴν σεβάσμιον καὶ θείαν ἐορτήν.

Τὴν στενὴν βαδίσας, ἀπὸ βρέφους ὁδὸν, καὶ Ἀγγέλων ὁμοδίαίτος γέγονας, τοῖς δὲ δαίμοσιν ἀντέστης καρτερῶς.

Μακαρίζομέν σε Ἰωάννη φωστήρ, ὅτι τὰς ἐρήμους ἠγάπησας, καὶ κατέλιπες τοῦ βίου τὰ τερπνά.

Η Ζωὴ σου Πάτερ, ἔνθεος ἐν Χριστῷ, καὶ τὸ τέλος σου πανίερον Ὅσιε, διὰ τοῦτο ἐδοξάσθης ἐκ Θεοῦ.

Τῶν δαιμόνων πᾶσαν ἄμαυροῖ τὴν πληθύν, ἐκδημοῦσα πρὸς Θεὸν ἡ Πανίερος, καὶ Ἀγία σου Μακαρία ψυχῇ. ὦν Ἀγγέλων πλήθη, συναχθέντες φαιδρῶς, ἐν τῇ Μεταστάσει σου Ὅσιε, ἀνυμνοῦντες τῶν Λειψάνων τὴν σορὸν. οναστῶν τὸ κλέος, Ἰωάννη σοφέ, μὴ ἐκλείπης τοῦ πρεσβεῦειν πρὸς Κύριον, τοὺς τὴν μνήμην ἐορτάζοντας τὴν σήν.

Οὐ πόθῳ τὴν Θεῖαν καὶ Ἀγίαν σου νῦν, ἐορτάζοντες Μετάστασιν Ὅσιε, ἐν ὑψίστοις σὲ πλουτοῦσι πρεσβευτήν. ουνταχθεῖσα πᾶσα τῶν πιστῶν ἡ πληθὺς, ἄπνουν σὲ ὁρῶσα ἐκραύγαζον, τελευταῖον λόγον δὸς ἡμῖν σοφέ.

Σοερῶν ῥημάτων, καὶ δακρύων πηγᾶς, ἀναπέμπουσι πρὸς σὲ ἐκβοῶντές σοι, ἐπιλέλῃσαι τῶν τέκνων σου σοφέ.

Νοῦς Πατὴρ ὑπάρχων συμπαθὴς πρὸς ἡμᾶς, καὶ φιλόστοργος τὰ τέκνα σου οἴκτειρον, νοθετῶν τε καὶ διδάσκων ἀληθῶς.

Τῶν Κρητῶν ὑπάρχεις, πρεσβευτὴς πρὸς Θεόν, ὃ ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε μέμνησο, ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐτάσεως σοφέ.

Δεδωκὼς Τρισμάκαρ τῇ ἀσκήσει σαυτὸν, καθυπέταξας τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι, καὶ τῷ Πνεύματι τὴν σάρκα δουλαγωγῶν.

Πύργος θεῖος ὦφθης, τεῖχος τε τῶν πιστῶν, καὶ καταφυγὴ ὑπάρχεις γὰρ Ὅσιε, διὰ τοῦτο σὲ γεραίρωμεν Πιστῶς. **Δόξα.**

Ω Τριάς Ἀγία, ὃ μονὰς τῇ μορφῇ, τῇ πρεσβείᾳ τοῦ Ὁσίου Θεράποντος, λύσιν λάβομεν πολλῶν ἀμπλακιῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαριάμ Παρθένε, Θεοτόκε Ἀγνή, στάμνε Θρόνε τράπεζα ἐνδοξε, τόπε καὶ Παραδείσε νοητέ.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἀ ξιόν ἐστιν.

Α ξιόν ἐστιν, μακαρίζειν σε τὸν Θεοφόρον, Ἀγγελον ὑπάρχοντα ἐπὶ γῆς, ἄνθρωπον ὑπάρχοντα ἀληθῶς.

Αξιόν ἐστιν, μακαρίζειν σε τὸν Ἰωάννην, τὸν ἐν Σπηλαίῳ ἀσκήσαντα, καὶ δουλώσαντα τὴν σάρκα καρτερῶς.

Ναμάτων κρουνοῦς, καὶ Ἰάσεων ῥεῖθρα προχέει, ἡ σορὸς ἡ τῶν Λειψάνων σου Ὅσιε, προχραῖς ὡς Ἰορδάνου ποταμοῦ.

Ωσπερ τῶν Περσῶν, προσεκύνησαν ἄνακτα Μάγοι, οὕτως οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τοῦ Ὁσίου τῶν Λειψάνων σου τὴν σορὸν.

Τοὺς Συνασκητάς, ὁμοψύχους τε τοῦ Ἰωάννου, δεῦτε οἱ Πιστοὶ εὐφημήσωμεν, ὡς μεγάλους ἀντιλήπτους ἡμῶν.

Νίκη κατ' ἐχθρῶν, πολεμούντων με μάτην Τρισμακάρα, δώρησαι καὶ τούτων τὰς μηχανάς, ταχέως κατὰβαλε παντελῶς.

Στρέφον Πάτερ νῦν, Θεοφόρε εἰς χαρὰν τὸ πένθος, τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τὸν κλύδωνα, σὺ γὰρ ἔχεις παρῶρησίαν πρὸς Θεόν.

Ιασαι Χριστέ, τὰ ἀνιάτα πάθη καὶ νόσους, ταῖς τοῦ Ἰωάννου ἐντεύξεις, Κυδωνίας τε, καὶ ῥῦσαι τοῦ λοιμοῦ.

Ρεῖθρα τῶν ἑμῶν, νῦν δακρῶν καὶ ἰδρώτων Πάτερ, κόπασον, καὶ τάχος ὁδήγησον, πρὸς λιμένα εὐδίου τὸν σόν.

Υμνον ἱερῶν, τῇ κοιμήσει Ἰωάννου τότε, μοναζόντων ἔφερον τῷ Θεῷ, καὶ ἡμεῖς τῇ τούτου σήμερον θείᾳ ταφῇ.

Παύλου ἀληθῶς, τοῦ Θηβαίου μιμητῆς ἐγένου, ἅπαντα τὸν βίον σου πρὸς Θεόν, ἐκτελέσας Ὅσιε ἐν αὐτῷ.

Βίον τοῦ σοφοῦ Ἀντωνίου ἡρετήσω Μάκαρ, Ὅσιε ἐν ὅρεσι διαιτῶν, καὶ ἐρήμους ὄκεις πανευλαβῶς.

Πάντων τῶν πιστῶς, ἀνυμνούντων σε μέμνησο μάκαρ, τῇ Τριάδι πάντοτε πρὸς Θεόν, καὶ ἐξάδων ὕμνον Ἀγγελικόν.

Θέλγει τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀπίστων τὰς αἰσχυράς καρδίας, τῶν μὴ πιστευόντων τὴν ἐνδοξον, καὶ στεφάν σου μάκαρ Ὑπομονήν.

Δῆμος ἀσκητῶν, καὶ ὁμήγουρις Πατέρων Θείων, σὺν τῷ Ἰωάννῃ πρεσβεύσατε, ὅπως ῥύσῃται ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν.

Υψωσον Πιστῶν, κέρας ἀναξ τῶν ἀνάκτων λόγε, ταῖς τοῦ Ἰωάννου δεήσεσι, καὶ παντοίων λύτρωσαι πειρασμῶν.

Δόξα.

Αναρχε Τριάς, ὑπερούσιε μονὰς Ἀγία, Πάτερ λόγε Πνεῦμα Ἰσοσθενές, φρούρει τὴν σοὶ ποιήμην πάσης φθορᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Αχραντε Ἀγνή, Παναγία Θεοτόκε Κόρη, τῷ Υἱῷ σου πρέσβευε ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν ὑμνουντων σε εὐσεβῶς.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε τὸν Μέγαν Ἰωάννην.

Ναὐτὸν τὸν σὸν Τρισμακάρα, μέμνησο Ἰωάννη τῶν πίσει δομησάντων.

Τείχισον τὰς φρένας Πάτερ Ἰωάννη τῶν σὲ ὑμνολογούντων.

Εξ ἔχων παρῶρησίαν πρὸς Χριστὸν παμμάκαρ, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Νυκτός τε καὶ ἡμέρας μέμνησο Τρισμακάρα, τῶν σὲ ὑμνολογούντων.

Ισάγγελε τὸν βίον, καὶ αὐτε τὸν τρόπον, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Οντως θαῦμα ξένον, ἐώρα ἐν Σπηλαίῳ, φονεὺς ὁ σὸς Τρισμακάρα.

Στῆσον τῶν παθῶν με τὴν ζάλην Θεοφόρε, Τρισμακάρα Ἰωάννη.

Ινα ζῶην παρέχης, ἐδειξας Χριστέ μου, ὑπομονὴν καὶ πόνους.

Εἶχες αἰεὶ τὸ ὄμμα, εἰς Οὐρανοὺς Παμμάκαρ, ὡς Ἀγγελος ἐν βίῳ.

Ρεῖθρα ἱαμάτων, κατάρδυσον τρισμακάρα, τῶν σὲ ὑμνολογούντων.

Εν σαρκὶ ὑπάρχων, ὡς Ἀγγελος ἐν βίῳ Παμμάκαρ Ἰωάννη.

Υπὲρ τῶν ἐκ πόθου, τελούντων σου τὴν μνήμην, μὴ ἐλλείπης πρεσβεύων.

Σῶσον πανοικτίρμων, τοὺς δοξολογοῦντας τὸν θεῖον Ἰωάννην.

Γλῶσσαι τῶν ἐν Κρήτῃ μακαρίζομέν σε τὸν ἀσκητὴν Κυρίου.

Ρῦσαι τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης τὸν λαόν σου Παμμάκαρ Ἰωάννη.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, δοξολογοῦσι Πάτερ, σορὸν τῶν σῶν Λειψάνων.

Δεῦτε μοναζόντων, τὸ στίφος καὶ Ὅσιων ὑμνήσωμεν συμφώνως.

Εξ ἔχων παρῶρησίαν πρὸς τὸν Χριστὸν Παμμάκαρ, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Νοῦν τε καὶ καρδίαν, φώτισον τρισμακάρα, τῶν σὲ ὑμνολογούντων.

Ινα καὶ σὲ ὡς πάλαι, Χριστὸς τὸν κορυφαῖον, ἐν Θαλάσσῃ κελεύει.
Γαίης τῆς Κλαυδίου, πρὸς σπηλαιον τῆς Πέτρας, διείλεις ὃ Τρισ-
 μάκαρ.

Οτε δέ σε εἶδον, οἱ μέμωνες οἱ θεῖοι, ἐθαύμαζον τὸν Κτίστην.

Σὲ προσκαλοῦμεν Πάτερ, δυσώπησον τὸν Κτίστην, ῥύσαι με τῶν
 κινδύνων.

Τὸν ἑορταστήν σου, Παμμάρκα Ἰωάννη, φύλαττε εἰς αἰῶνας.

Δόξα.

Τριάς Ἁγία, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, φύλαττε τὴν σὴν πόμην.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα Παρθένη, τοὺς δοξολογοῦντας, φύλαττε εἰς αἰῶνας.

ΤΑ ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ.

Εὐλογητὸς εἰ Ἁγίε, διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ὁσίων ὁ δῆμος, κατεπλάγη ὁρῶν σε ἐν νεκροῖς ἐν
 Σπηλαίῳ, πρὸς τοὺς νόους ἄνω ἐπαγόμενος Μάρκα,
 πόλιν κραταίαν κτησάμενος Ὅσιε, καὶ νικήσαντά τὸ κρα-
 τος τοῦ ἐχθροῦ.

Εὐλογητὸς εἰ Ἁγίε, σκέπε φρούρει τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας.

Λίαν δεινῶς, πηρωθεὶς τὰ ὄμματα, τῆς ψυχῆς ὁ φονευ-
 τῆς σοι Μάρκα καὶ τὸ βέλος ἀφίεις, ὡς ἀμύνόν σε φο-
 νεύσει, ρίψαντα ἐν γῇ τὸ σὸν δέμας Ὅσιε, ἀνυμνοῦντός σου
 τὸν Κτίστην καὶ Θεόν.

Εὐλογητὸς εἰ Ἁγίε.

Τὶ τὸ ξένον ὃ ὁρῶ Μυστήριον, ὁ φονεὺς σοι Πάτερ προσ-
 εφώνει, ἐν Σπηλαίῳ νοερώς ἐφθέγγετο, οἱμοι τὸν δει-
 νῶς τοξεύσαντα Ὅσιον, ὡς ὁ Καὶν πάλαι ὁ πρῶτην φονευτῆς.

Εὐλογητὸς εἰ Ἁγίε.

Μύρα βρύων ὁ τάφος, ὁ σὸς Θεῖς Ἰωάννη, ἀναδέδει-
 κται βρύσιν ἱαμάτων, σοῦ γάρ Σοφὲ, μυροθήκη βρύ-
 ουσαν ἡμῖν ὁ σοφὸς ἡ τῶν Λειψάνων, μῦρον τὸ ἀκένωτον, καὶ
 πηγάξεις μυριπνόους τὰς χάριτας.

Δόξα.

Προσκυνοῦμέν σε Πίστει, Θεὲ τρίφωτε πάντες σὺν Ἀγ-
 γέλοις βοῶντες τὸν Τρισάγιον ὕμνον, χειλος ἐν γεγο-
 νότες, καὶ μιᾷ φωνῇ μέλποντες, τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος,
 εἰ ὕψιστε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζωηφόρον πηγὴν σε, ἐγνωκότες Παρθένη, τῆς ζωῆς σε
 Μητέρα, ἐκδοῶμεν ἐκ πόθου, ζώωσον νεκρωθέντας πται-
 σμασιν ἡμᾶς, καὶ χαρᾶς ἀξίωσον αἰωνίου, Ἀγνή Θεοχα-
 ρίτῳ.

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα. Δόξα σοι ὁ Θεός.

ΕΤΕΡΑ ΜΑΚΑΡΙΣΤΑΡΙΑ.

Παλλόμενα εἰς τὴν Κοίμησιν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΟΥ.

Αἱ μὲν δύο στάσεις ἔχουσαι ἀκροστιχίδα τὴν δεῖ Βενέδικτος Ἱε-
 ρομόναχος ὁ Ἰζανκαρόλος, ἡ δὲ τρίτη Στάσις οὕσα κατ' ἀλ-
 φάβητον.

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ. Πρὸς τὸ, Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ.

Βαβαὶ τῶν ἀπείρων, καὶ δεινῶν μου κακῶν, πῶς τολμήσω Ἰησοῦ
 ἀνυμνήσαι σου, Ἰωάννην τὸν γενναῖον ἀσκητὴν.

Επὶ τὴν σὴν σκέπην, καταφεύγω τὰ νῦν, μικρὰν χάριν καταπέμ-
 ψαι μοι Ἁγίε, ἐξοδίους σε κοσμήσαι λιγηροῖς.

Νῦν μὲν Ἰωάννη, ἔθνον τὴν ἐμὴν δεξιάν, ὅπως ὀρθῶς καλλιγρά-
 ψω σου τὴν πάντιμον ταφήν.

Εξοδίους ὕμνοις, Ὁρθοδόξων πληθὺς, δεῦρο δὲ σήμερον τρανῶς ἢ
 μελωδήσον, τῇ Κοιμήσει τοῦ δικαίου Ἀσκητοῦ.

Δεῦτε οὖν συμφώνως, τῶν Κρητῶν οἱ λαοί, τῷ Ναῷ τοῦ Θεοφόρου
 Πατρὸς Ἰωάννου μακαρίζοντες αὐτόν.

Ιερίων δῆμοι, μοναστῶν οἱ χοροί, καὶ λαὸς ὁ περιούσιος ψάλατε,
 τῇ κηδεῖα Ἰωάννου τοῦ σεπτοῦ.

Κορωνὶς γὰρ οὗτος, καὶ τῆς Κρήτης λαμπτήρ, καὶ φρουρὸς διη-
 νεκῆς ἀβραχέστατος, ἐστὶν ὄντως Ἰωάννης ὁ κλεινός.

Τετράπους ὡς ζῶον περιήρχου τὴν γῆν, τῶν λαχάνων μὲν αὐτῆς ἐκτρεφόμενος, ὡς ὁ μέγας ἐν ἐρήμῳ Βαπτιστής.

Οντως τὰ βραβεῖα ἐκομίσω διςσῶς πρὸς Θεόν, ὡς ἀθλητής τε καὶ Ὅσιος, τοξευόμενος χερσὶν ἀγρεικητικαῖς.

Σφαγὴν ὡς κατεῖδεν ὁ χυδαῖος ποιμὴν, τὴν σὴν Μάκαρ Ἰωάννη ὀλόλυξεν, οἱμοὶ ἀνέβῳ ὁτοτοῖ.

Ινα τί ὁ τάλας ταῖς βεθῆλοις χερσὶν, ἐτραυμάτισα τὸν Ἅγιον σήμερον, ὁ ποιμὴν ἐποδυρόμενος βοῶ.

Εὐθὺς οὖν ἀόκνως, τοῖς ποσὶ τοῦ σοφοῦ, Ἰωάννου ὁ ποιμὴν ἀφικόμενος, κατησπάζετο συγχώρησιν αἰτῶν.

Ροῦν μου τῶν δακρύων, καὶ τοῦ στήθους πυγμὰς, μὴ παρίδης ὁ ποιμὴν ἀπεφθέγγετο, φόνον ἄδικον τελέσας ἐπὶ σέ.

Οποιμὴν δὲ ὁ καλὸς Ἰωάννης φημί, τοῦ ποιμένος τὴν μετάνοιαν ἂμ' ἰδὼν, αὐτὸς μᾶλλον λύειν ἦτι παρ' αὐτοῦ.

Μακαρίζομέν σε οὖν Ἰωάννη, τὰ σὰ ἀγιόρρυτα καὶ πάντιμα αἵματα, ἅπερ στάζοντα ἡγίασε τὴν γῆν.

Οδεσμός ὡς εἶδε τῶν σῶν συνασκητῶν, τὴν ἐκ Χαύδης πρὸς τὴν Κρήτην σου ἀφίξιν, δόξα ἅπας ἀνέβῳ τῷ Θεῷ.

Νέον Ἰωάνν σε ἔγνωμεν ἀληθῶς, ὡς ἐκεῖνος παραδόξως πεφύλακτο, τῇ Θαλάσῃ αἰνίης οὕτω καυτός.

Αποροῦντες πάντες οἱ Πατέρες ἐν σοὶ, Ἰωάννη Ἐρημίτᾳ ὄρωντές σε, πρὸς τὴν Κρήτην ἀφικόμενον εὐθύς.

Χαίροις ἀνέβῳ τῶν Πατέρων πληθὺς, ἐπὶ νότων τῆς Θαλάσσης ὡς εἶδε σε, τῷ σαλίῳ προσερχόμενον τῇ γῇ.

Οπηνίκα δέ σε εἶδον ὥσων τῇ γῇ, ἐξεληθόντα τῆς Θαλάσσης ἐκράυγαζον, ὡς θαυμάτων παραδόξων καὶ καινῶν.

Σήμερον κομπάζεις Κυθωνία λαμπρά, δεξαμένη Ἰωάννην τὸν ἔνδοξον, ἐν τοῖς κόλποις σου ὡς μέγαν θησαυρόν.

Ολοφύχως Κρήτες τὰς ἀγκάλας ὑμῶν, ὑπαπλώσατε δεχθῆναι τὸν Ἅγιον, Ἰωάννην μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς.

Τιμαλφές ὡς Ῥόδον, ἥκει γὰρ ἐφ' ἡμᾶς, εὐωδίας τὰς ψυχὰς ἐκπληρώσασθαι, δυσωδίας δὲ ἀπαλλάξει τῶν ἐθνῶν.

Ζέφυρος γὰρ ὥσπερ, ἐπιπνέων τῇ γῇ, γλυκυτάτας τε τὰς αὖρας χεόμενος, σὺ ὑπάρχεις Ἰωάννη ἀσκητά.

Απὸ τῆς σῆς μάνδρας ἀπεκόπησ Πατὴρ, Ἰωάννη ἅτε σφύδρα φιλήσυχος, κατὰ μόνας τῷ Θεῷ προσομιλῶν.

Νῦν τῶν Ἀγγέλων ἀνυμνοῦσι χοροί, σὺν ἡμῖν τῆς χοίκοις καὶ δοξάζουσιν, Ἰωάννη Ἐρημίτᾳ σου ταφὴν.

Κρήτη χαρμυσύνως τὴν φαιδρὰν ἑορτὴν, ἐκατόμπολις ἐώρταξε χαίρουσα, Ἰωάννου τοῦ Παμμάρκαρος Πατρός.

Αγιε βοῶσα ἱκεσίαις ταῖς σαῖς ἐκ παντοίων περιστάσεων λύτρωσαι, τὰ σὰ τέκνα εὐφημοῦντά σε πιστῶς.

Ρομφαία καὶ δόρυ, φάσγανον κατ' ἐχθρῶν, λυμαινόντων σου τὰ θρέμματα Ἅγιε, ἔσο πάντοτε τηρεῖν τὰ λογικά.

Οἱ τελοῦντες δέσου τὸ μνημόνουνον νῦν, Οὐρανοῦ Βασιλείας ἐκέτευε, Ἰωάννη ἀπολαῦσαι τῆς λαμπρᾶς.

Λύσιν τῶν σφαλμάτων, τῶν ἐμῶν Ἰησοῦ, ταῖς πρεσβείαις, Ἰωάννου τοῦ μάρκαρος, δὸς μοι ὅπως σέ γεραίρω σὺν αὐτῷ.

Δόξα.

Ο Πατὴρ ὁ λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ Τριάς ἡ πανσθενής καὶ ἰσόθεος, εὐφημείσθω ἀενάως ὁ Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ μακαριοῦσιν Ὁρθοδόξων Ἀγνή, Θεοτόκε τὰ συστήματα σήμερον, τῷ Ὁσίῳ Ἰωάννη ἀληθῶς.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἄξιόν ἐστιν.

Βέβηλος ἐγὼ, χαμερπής τε καὶ ἄσφορος πέλων, πῶς ἐπιταφίους πλέξας ὠδὰς, προήρημαι οἱμοὶ τοῦ ἀσκητοῦ.

Εχων σὸν ἐδηγὸν Ἰωάννη, καὶ πηδαλιούχον, τὴν βραδεῖαν καὶ ἄμουσον γλῶσσάν μου, ὑπανοίξης ἀνυμνῆσαι σε εἰκός.

Νέον ἐπὶ γῆς, Ἀγγελὸν σε ἔγνωμεν Παμμάρκαρ, τὴν γὰρ πολιτείαν ἰσάγγελον, ἔσχες Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν.

Επὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς ἡπίερος, καὶ δυσβάτοις ἄντροις, δαμάζων τὸ θέμας σου τὸ κλεινόν, μηδόλως ἐφρόντιζες τῶν ἐν γῇ.

Δεῦτε οἱ ἐν γῇ, καὶ Θαλάσση τὴν τερπνὴν εἰκόνα, χεῖλειςιν ἀρρῶ-πώτοις προσπτόξασθαι, τοῦ Παμμάρκαρος ἡ Θεοῦ τοῦ ἀσκητοῦ.

Ινα τὸν Γλυκὺν Ἰησοῦν καρδίᾳς Ἰωάννη, τοῖς τούτου ἐπόμενος δόγμασι, καθ' ἡμέραν ἔθνησκες δι' αὐτόν.

Κόσμον τὸν φθαρτὸν, ἀπηρνήσω τὸν Σταυρόν σου ἄρας, καὶ ἀκολουθῶν τῷ Δεσπότη σου, τὰ γέρα νῦν εἴληψας παρ' αὐτοῦ.

Τῆς θείας φωνῆς, τοῦ Κυρίου Μάρκαρ ἐπακούσας, Πατρίδα καὶ γένος κατέλιπες, ἐπ' ὧμων ἀράμενος σὸν Σταυρόν.

Ο ντως θαυμαστόν, τερατούργημα ἐστὶ καὶ ξένον, φωνούντός σε τότε τοῦ ἀδελφοῦ, ἐκ Κρήτης εἰς Γαῦδον, ὥσπερ ἐγγύς.

Σ ὑ ὦ ἀδελφε, Ἰωάννη ἔφασκες Προθύμως, δεῦρο πρὸς ἡμᾶς καὶ μὴ δίσταζε, σύγγνωθι δὲ μᾶλλον λαθόντας σε.

Ι ωάννης οὖν, ὁ ἀόκνως πάντα ὑπακούων, νεύσας ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ἀδελφοῦ, ἀτρόμως ἐβάδης ὡς ἐν ξηρᾷ.

Ε ὕγε τῆς καλῆς συνοδίας, τῆς εὐλογημένης τῶν Θεῶν Πατέρων, τὴν Κρήτην γὰρ ἡγίασαν ἅπασαν οἱ κλεινοί.

Ρ ὦμην τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος Θεοὶ Πατέρες, πορίζετε πᾶσι τοῖς εὐλαβῶς, τὴν ἡμῶν τελοῦσιν νῦν ἐορτήν.

Ο ντως τὰ ὑμῶν Θεῖα Λείψανα ὥσπερ εὐώδη, ρόδα τε, καὶ κρίνα κατέχοντες, τὴν Κρήτην μυρίζετε δαφνιδῶς.

Μ ακαρία ἡ Κρήτη, ὅτι τὰς νήτους ἀπάσας ὑπερῆρας σχοῦσα. Πλοῦτον πολὺν, τῶν Θεῶν Πατέρων τὰ Λείψανα.

Ο ναρ καὶ σκιάν, ματαιότητα ματαιότητων, οἱ Θεοὶ Πατέρες νομίζοντες, τὸν κόσμον κατέλιπον παντελῶς.

Ν ὦν περιχαρῶς, τὴν πανέορτον μνήμην τῶν Θεῶν Πατέρων, ὧ Κρήτη ἐόρταζε, χόρευε καὶ σκίρτα πνευματικῶς.

Α ντροὶς τε σκληροῖς, καὶ δυσβάτοις τόποις καὶ ἀνίκμοις διέτριβας, Πάτερ μακάριε, ὅπως εὖρης καμάτων σου ἀμοιβᾷς.

Χ ὅρευε λαμπρῶς Κυδωνία, ὀφθαλμούς σου δ' ἄρων, καὶ ἴδε κύκλω τὰ τέκνα σου, συνηγμένα ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Πατρός.

Ο ρεσι πολλοῖς διατρίβοντες ὧ Ἰωάννη, οἱ συνασκηταὶ σου μιᾷ ῥοπῇ, σὺν σοὶ ἐκοιμήθησαν ὁτοτοῖ.

Σ ὕμβολόν ἐστιν, φοβερόν ἐξαίσιον καὶ ξένον, ἀναλῦσαι παντας τοὺς ἀσκητάς, μιᾷ ὥρᾳ ὧ σοφίας τοῦ Θεοῦ.

Ο σοι ψυχικὴν κοσμησάμενοι ῥῶσιν, τῷ θεῷ καὶ σεπτῷ Λειψάνῳ τοῦ Μακάρος, Ἰωάννου ἔλθετε εὐλαβῶς.

Τ ῖς τῶν γηγενῶν, ἐξισχύσειεν ἀπαριθμῆσαι τὰ πλεῖστα καὶ ἄπειρα θαύματα, ἐν θαλάσῃ καὶ ἐν γῇ ἅπερ ποιεῖς.

Ζ ῆς ἐν Οὐρανοῖς, εἰ καὶ τέθηγκας, ὧ Ἐρημίτα, ἄυλος γὰρ ἔξῃς ἐπὶ τῆς γῆς, διὸ σὺν αὐλοῖς χοροβατεῖς.

Α γιε πολλῶν, καὶ δεινῶν σκανδάλων τοῦ Βελιάρ ῥύε τὸν σὺν δοῦλον διηνεκῶς, τὸν ὕμνον σοὶ πλέξαντ' ὡς ἐφικτόν.

Ν ἄπαι καὶ βουνοὶ, ἄρη φάραγγες, κοιλάδες Κρήτης, ἐν τῇ Μεταστάσει τοῦ ἀσκητοῦ, σταλάξατε σήμερον γλυκασμόν.

Κ ρήτην νοητὴν, καὶ πηγαίαν νεκταρώδη πάντα, σοῦ τὸ θεῖον λείψανον ἐγνωμεν, Ἰωάννη Ἐρημίτα ἀληθῶς.

Α λλον οἱ πιστοί, σὲ γινώσκομεν Παῦλον Θηβαῖον, τὰς τρίβους γὰρ τούτου μιμούμενος, ὅθεν χαίρη σὺν αὐτῷ διὰ παντός.

Ρ ὁδον ὡς τερπνόν, καὶ εὐώδες σχοῦσα σε ἡ Κρήτη, κατευωδιάζει ὅλως αὐτήν, μύροις τοῦ Λειψάνου σου ἀσκητά.

Ο λδιον ἐμὲ τὸν τρισάβλιον ἀποδεικνύεις, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν, πρεσβείαις σου Μάκαρ ταῖς πρὸς Θεόν.

Λ ἡγοντά με νῦν Ἰωάννη τῶν Ἐπιταφίων, ὕμνον διὸ δέχοιο τὸ πρόθυμον, ὥσπερ τοῦ ποιμένου τὰ δάκρυα.

Δόξα.

Ο ντως εἰς, Θεὸς ὁμοούσιος ἡ Τριάς πέλει, δι' ἧς κυβερνᾶται λόγῳ τὸ πᾶν, καὶ συνέχεται τὰ πέρατα σαφῶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σ ὑ οὖν Μαριὰμ Θεοτόκε, σὺν τῷ Ἐρημίτῃ, τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ, καὶ ἡμῶν μνησθεῖτε τῶν πτωχῶν.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ, κατ' ἀλφάβητον.

Α ἰ γενεαὶ πᾶσαι.

Α ἰ γενεαὶ πᾶσαι, μακαριζομένης σε Παμμάκαρ Ἰωάννη.

Α ἰ γενεαὶ πᾶσαι, μεγαλύνομένης σε Ὅσιε Ἐρημίτα.

Α ἰ γενεαὶ πᾶσαι, σὲ νῦν προσκυνούμεν ἀσκητὰ Ἰωάννη.

Β ἔλει τοῦ ποιμένου, τὰ στέρνα ἐτοξεύθης, Ἄγιε Ἰωάννη.

Γ εραίρομεν πάντες, νῦν τὸ Λείψανόν σου, ὕμνοισ Ἐπιταφίοις.

Γ λῶσσαι τῶν ἀνθρώπων, σὺν τοῖς ἀσωμάτοις ἀπαύστως σὲ ὕμνοῦσιν.

Δ ιὰ τὴν ἀγήρω, ζωὴν καὶ μακαρίαν, ἡρνήσω τὰ ἐν Κόσμῳ.

Δ ακρύων σου ὄμβροισ, ἀπέπνιξας Πάτερ, τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους.

Ε πὶ τὰ πετρώδη, καὶ ἀνικμα ἄντρα οἰκεῖν σε ἡρετήσω.

Ζ ῆς μετὰ Ἀγγέλων, τὸ Ἅγιος ψάλλον, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι.

Η Κρήτη μυρίζει, τῷ μύρῳ τοῦ Λειψάνου τοῦ σοῦ ὧ Ἰωάννη.

Η Ἐρημος Πάτερ, ἀνθεῖ νῦν ὥσπερ κρίνον, ἐν σοὶ ἀγαλλομένη.

Θ εοφόρε Πάτερ, μνημόνευε πάντων τῶν σὲ νῦν γεραιρόντων.

Ι ωάννη Πάτερ, ὑπὲρ παντός τοῦ Κόσμου εὐμένιζε τὸ θεῖον.

Κ υδωνία χαίροις, ἐπὶ τῇ κοιμήσει τοῦ ἐρημοπολίτου.

Δ αὐτὸν ὀρθῶς φρονούντα, τῶν Κρητῶν ἐξόχως, φύλαττε Ἰωάννη,
Μ ακάριον πέλει, τὸ Σπήλαιόν σου Πάτερ, ἐν ᾧ ἐπανεπαύσω.
Ν ὦν συναγελάζει, τοῖς συνασκηταῖς σου θαλάμοις οὐρανόις.
Ε ἕνον θαῦμα ἐλέπω, μιᾷ ῥοπῇ πάντας τεθνάναι τοὺς Πατέρας.
Ο λβον Μέγαν εὔρες, τῶν σεπτῶν Πατέρων τὰ Λειψάνα ὦ Κρήτη.
Π ροσκυνοῦμεν πάντες, τὰς Θείας ἡμῶν κάρας, Πατέρες Θεοφόροι.
Ρ σαῖς σου τῶν δακρῶν, Πάτερ Ἰωάννη τὴν ἔρημον ἀρδεύεις.
Ρ εῖθρα ἱσμάτων, τοῦ Θείου σου Λειψάνου ἀντλοῦμεν καθ' ἐκάστην.
Σ πηλαιον ἐν ᾧ περ, τὸ σῶμά σου ἐτέθη, πιστῶς καταφιλοῦμεν.
Σ μῆνος τῶν συνασκοῦντων, κατέλιπες Πάτερ ὡς φιλήρημος ὄντως.
Σ ἔλας καὶ κομήτην, ὑπέρλαμπρόν Πάτερ ἡ Κρήτη σὲ γινώσκει.
Τ ὕμβος ὁ καλύψας, τὸ Ἅγιόν σου σκῆνος, Μακάριος ὑπαρχει.
Τ ρυγὸνα σε πάντες, φιλήρημον ἴσμεν ἀσκητὰ Ἰωάννη.
Τ ἣν θείαν σου Μάκαρ εἰκόνα προσκυνοῦμεν, εἰς τύπον τῆς μορ-
 φῆς σου.
Τ μους ἐξοδῆους, καὶ Ἐπιταφίους, δέχοιο τοῦ σου δούλου.
Φ ρουρὸν Μέγαν ἔχεις τὸν Θεῖον Ἐρημίτην, ἑκατόμπολις Κρήτη.
Χ αράς τῆς ἀνεσπέτου, τοῖς συνασκηταῖς σου νῦν Πάτερ ἀπολαύεις.
Χ αῖροις Ἰωάννη, ἡ κορωνὶς τῆς Κρήτης, καὶ Μοναχῶν τὸ κλέος.
Ψ ἄλλων σ' Ἰωάννη, Ψαλμοῖς ἐπιτυμβίσις, κόρον λαβεῖν οὐκ ἔχω.

Ψ αλμοῖς σε ἀνυμνοῦμεν, ὦ Τριάς Ἁγία, νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία Μήτηρ, Χριστεῦ τοῦ Βασιλέως, Χριστιανῶν βοήθει.